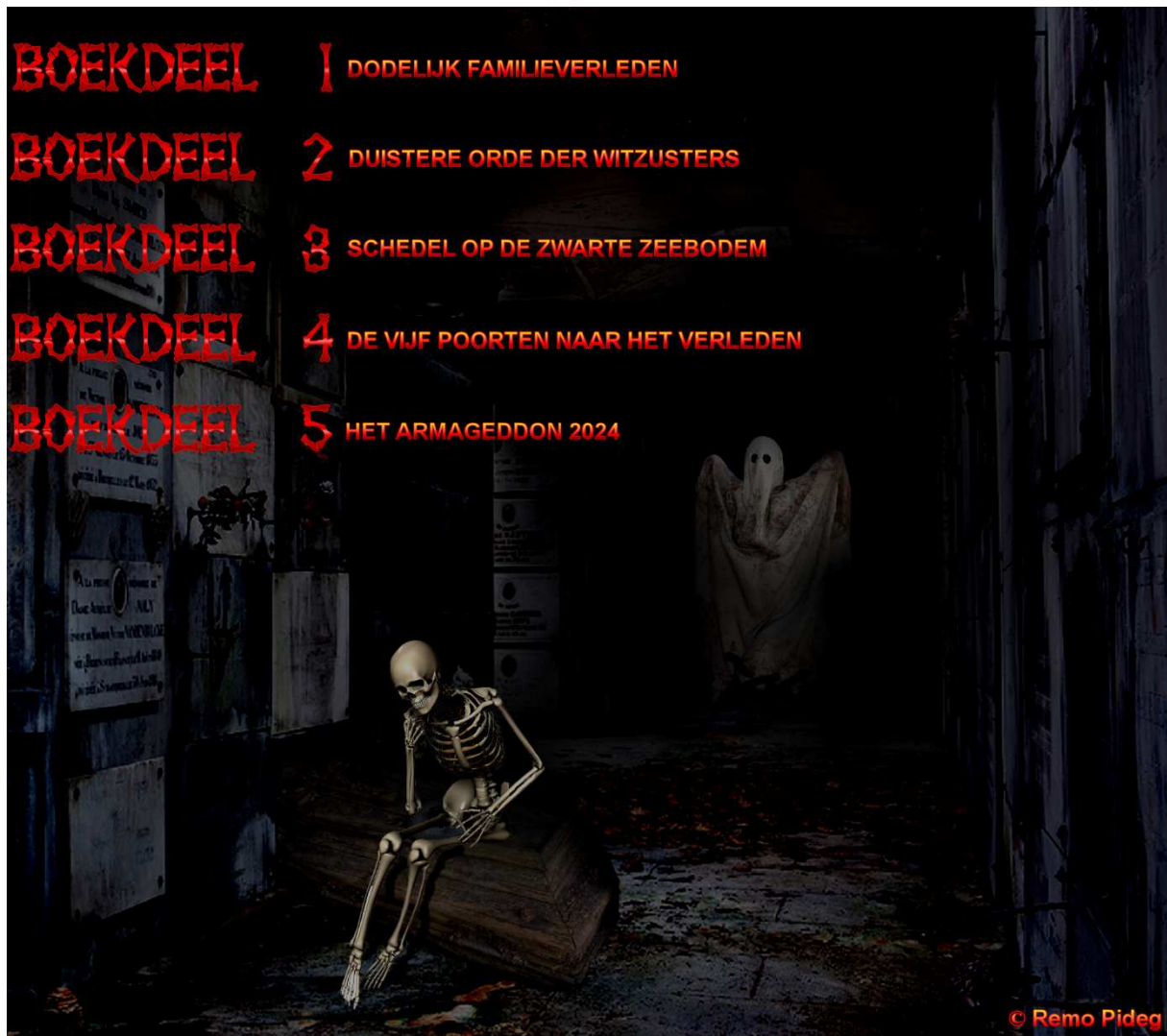

BOEKDEEL III

SCHEDEL OP DE ZWARTE ZEE-BODEM

Vijf boeken zijn één verhaal van een jonge, briljante rechercheur Moordzaken van Antwerpen die ongewild het lot van de Mensheid in zijn handen heeft en daarvoor duizenden jaren terug naar zijn schimmige familieverleden moet gaan om de Armageddon tegen te houden en een angstaanjagende confrontatie moet aangaan met de Tegenstander Seirdo, de belichaming van het zuivere Kwaad. Openbaring 13:11, "En ik zag een Beest opkomen, uit de aarde, en het had 2 horens, als die van het Lam,

- BOEKDEEL 1** DODELIJK FAMILIEVERLEDEN
- BOEKDEEL 2** DUISTERE ORDE DER WITZUSTERS
- BOEKDEEL 3** SCHEDEL OP DE ZWARTE ZEEBODEM
- BOEKDEEL 4** DE VIJF POORTEN NAAR HET VERLEDEN
- BOEKDEEL 5** HET ARMAGEDDON 2024

© Remo Pideg

Alle afbeeldingen in het boek zijn eigendom van ©Remo PIDEG tenzij anders aangegeven

***Verliezen is erger dan de dood, omdat je
met je verlies moet leren leven.***

Bill Musselman

Geschied voor lezers vanaf 15 jaar

Deze paperback of E-publicatie mag door kinderen vanaf 15 jaar gelezen worden. Er zijn helemaal geen expliciete pornografische, hetzij racistische of gewelddadige opruiende teksten in te lezen. De auteur waarschuwt dat sommige hoofdstukken zeer sterk aangrijpend of pure Halloween horror met spoken en geesten en de ijzingwekkende figuur van Piet de Dood met zijn zeis.

Niets in deze uitgave mag worden gekopieerd op gelijk welke drager dan ook zonder uitdrukkelijke en schriftelijke toestemming van de auteur of de uitgever. Elke illegale kopie zal worden vernietigd en bestraft volgens de auteursrechten wegens plagiaat.

Beste lezer(es),

Dit boek dat u gaat lezen telt in principe meer dan tweeduizendvijfhonderd pagina's. Maar aangezien het boek dan te dik zal zijn en te duur om te verkopen, is het verdeeld in vijf opeenvolgende boeken. Het is in feite wel een luguber verhaal met een mix van pure horror, vriendschap, liefde, verdriet, humor, soms erg cynisch en sarcastisch. U kan het omschrijven als een leuk fantasie verhaal over een integere Antwerpse politierechercheur met zijn vrienden maar het ganse verhaal is gebaseerd op mijn nachtelijke hersenspinsels en vele hoofdstukken benaderen de waarheid. Ik begon deze boeken te schrijven in 2015 en u zult tot uw verbazing merken dat vele gebeurtenissen overeenstemmen met de huidige gebeurtenissen en omstandigheden. Is het daarom slechts een heel fantasieboek? Neen... helaas niet. Vele situaties gebeuren thans ook heden te dage en ik vrees dat dit het begin is van een wereld omvattende crisis is. Hoe het ook zij... de wereld zoals wij die kennen zal definitief ten einde zijn en het is absoluut géén leuke wereld die we tegemoet gaan. Sommige mensen noemen me een helderziende maar dat ben ik absoluut niet. Mijn dromen zijn soms aangedikt met fantasieën. Sommige achtergronden in de geschiedenisfragmenten zijn wel degelijk echt met uitzondering van de personen die erin voorkomen.

U kunt dit boek beschouwen als een horrorverhaal maar wees wel beducht op sommige nog niet plaatsgevonden gebeurtenissen, want deze zullen ongetwijfeld zeker gebeuren. Nogmaals... ik ben geen helderziende. Mijn manieren om de toekomst te kunnen zien zoals het gaat verlopen berust op massapsychohistorische algebraïsche berekeningen met wiskundige statistieken en deels kwantumfysisch. Bovenal hoop ik dat u het een boeiend horrorverhaal zal vinden.

Remo PIDEG

Antwerpen, 11 januari 2016

PROLOOG

Dit boek gaat over een uitmuntend Antwerps rechercheur *Moordzaken* die door een stom toeval van een Cold Case oog in oog kwam met zijn eigen duistere familieverleden. Vier personen spelen daarin de hoofdrol. De rechercheur Dominique Degryse, door de vrienden kortweg ‘Dom’ of minder vaak ‘DeeDee’ genoemd, zijn rechterhand inspecteur Willy Lemmens, zijn eeneiige tweelingzus Donia Esyrged en de schouwarts (lijkschouwer) Dorrie Verbraecken. Hij laat zich liever Doc noemen. Dominique is de enige die zijn echte voornaam kent.

Denkt u soms ook wel eens dat elke geniale uitvinding, wereldgebeurtenis, vreemde ontwikkeling niet zomaar toevallig gebeurt en dat alles een oorzaak als gevolg kan hebben? En wie kent er het oeroude spreekwoord ‘*kleine oorzaken hebben grote gevolgen*’, niet?

Het familiediaspora van Dom draagt een gigantisch, allesomvattend wereldgeheim in zich, doorheen de eeuwen, tot zelfs lang vóór Christus. Elk gebaar, elke gedachte en elke handeling legt een spoor vrij die de verdere geschiedenis van de mensheid in een bepaalde richting kàn en zal duwen. Door een reeks onvoorziene coïncidenties die zich in het verre duistere, duizenden jaren oude diaspora-verleden van deze rechercheur heeft er zich een onvoorzien roestig tandwiel van Vader Tijd in beweging gezet en vreemde toekomstige gebeurtenissen ontlokt die in principe nooit hadden mogen ontstaan.

Over zijn eigen jeugd en verleden weet de capabele politieman zelf haast niets. Dat zou zo gebleven zijn ware het niet dat zijn baas, commissaris Gaston Bomans hem plots opzadelde met een ‘Cold Case’ die nog steeds om opheldering vroeg. In normale gevallen zou zo’n oude Cold Case naar de ‘Stofkamer’, waar onopgeloste moordzaken verticaal worden geklasseerd of naar de ‘Papierversnipperaars’ verhuizen. Maar dit... dit ging om een moord op een politieman, zowat veertig jaar geleden. Deze leemte kon de dienst Moordzaken zich niet veroorloven. Een vermoorde politieman was immers een smet op het blazoen van de politie. Nu alle dossiers dienen te worden gedigitaliseerd kregen sommige, belangrijke

onopgeloste dossiers een tweede of vaak zelfs een derde levensadem. Dat deze Cold Case ook de levensvisie en duistere geheimen uit het leven van deze vrij knappe politieman naar boven liet borrelen wilde rechercheur Dominique Degryse deze zaak zo snel mogelijk oplossen. Doch de geheimen die naar boven kwamen lieten Dom in almaar moeilijkere posities op alle mogelijke vlakken dumpen. Maar wat was de trigger van al deze vreemde gegevens? Wanneer is het allemaal begonnen? Daarvoor zullen we zelfs moeten teruggaan tot een bepaald punt in het schimmige verleden van het Bronstijdperk, circa 300 jaar VC...

Verklaart de vondst van de Ark van Noah op de Turkse vulkaanberg Ararat door een legeraanvoerder die Gryyse heette en afkomstig was uit de Kaukasus de trigger die nooit had mogen gebeuren?

Zal Dom deze trigger een halt kunnen toeroepen? Of zal het verkeerde tandwiel van Vader Tijd uiteindelijk resulteren in een niets ontziende Europese oorlog, infectieuze rampen, rassenrellen rond het jaar 2020? Alleen de Tijd zal het ons kunnen leren...

Remo PIDEG

DE SCHEDEL OP DE ZWARTE ZEE-BODEM

Het Verdrongen Land van Saefthinge zaterdag 5 september 2015

Na een erg lang onderzoek binnen een Cold Case die commissaris Bomans te allen tijde opgelost wilde zien (zie Deel I, 'Dodelijk Familieverleden'), kwamen rechercheur Dominique Degryse en zijn inspecteur Willy Lemmens terecht op een oeroud piepklein boskerkhofje (Lees Deel II De duistere 'Orde der Witzusters') dat in de Antwerpse middeleeuwen 'Galgenberg' werd genoemd, al weet niemand precies waarom net die naam. Er waren immers nooit galgen geweest op die vervloekte plaats.

Het boskerkhofje in het Verdrongen Land van Saefthinge, dicht bij de kloosterruïne van de Witzusters, met Doc, Willy en Dom.

Rechercheur Dominique, beter gekend als Dom kwam een vage link op het spoor

van zijn eigen duistere verleden. Het was de bedoeling die eeuwenoude geraamtes op te graven en er een ruggenwervel uit te nemen voor DNA onderzoek. Het derde graf dat geacht werd van Neles zoon te zijn was echter leeg. Dom zag een kleinood in het gat liggen. Hij sprong het lege graf in en raapte het kleinood op. Maar plots stortte het graf in en Dom verdween gillend in de donkere diepte, zijn wanhopig bange vrienden Willy Lemmens en Doc achterlatend...

“Laat ons hopen dat het volgende die van de pastor Cools is en dan kunnen we terug naar huis.”, bromde Dom met hoop in zijn stem. Het volgende graf ging open maar er lag helemaal niets in. Beide mannen groeven nog wat dieper doch het was boter aan de galg. Willy wilde het gat weer dichtgooien maar Dom hield hem tegen.

“Wacht even Willy... ik meen daar iets te hebben zien liggen.”, maande Dom zijn vriend aan om het dichtgooien te stoppen. Dom sprong in het graf en greep het ding dat hij gezien had. Misschien was dat het kleinood dat de Kerk zocht. Hij hield het omhoog om het ding beter te kunnen bekijken. Het was kleine, rechthoekig en mogelijk van zilver. Het was immers wat groen uitgeslagen, waarschijnlijk door het lijkenvet. Dom stak het kleinood in zijn broekzak en wilde uit het ondiepe gat klimmen. Onverhoeds scheurde de bodem open en Dom viel gillend naar beneden.

Dom viel gillend in de grafput.

Willy was erg hard geschrokken en sprong liggend voor het gat wanhopig roepen en krijsend. Willy viel er zelfs bijna in. Maar dat zou hem niets gescheeld hebben. Het enige wat hij wilde was de Chef in levende lijve te kunnen zien. Hij boog zich nog dieper en trachtte nietsziend de pikdonkere bodem te ontwaren en bleef tegelijk naar Dom roepen. Doc was in alle staten geraakt toen hij alles volgde op zijn laptop. Dit was vreselijk!

“Chef... CHEF... Waar bent u? Chef... Alstublieft... laat van u horen... CHEF... krijste een wanhopige doodsbanne Willy... maar het bleef oorverdovend stil. Dom antwoordde niet meer. Een doodse stilte walmde Willy tegemoet. Geen geluid weerklonk uit die donkere diepte van dat lege graf. Doc had alles kunnen volgen dank zij de mobilfoon die Willy steeds bij zich droeg. Ook de schouwarts was erg geschrokken en een wilde panische angst overviel hem.

“Willy... Willy... wat is er in godsnaam gebeurd? Willy... waar is Dom? Leeft hij nog? DOM... waar ben je toch?”, brulde Doc zo hard hij kon. Er kwam geen reactie.

“De Chef is naar beneden... beneden gedonderd... Oh god! Oh god! Leeft hij nog

wel? Mijn God... CHEEEEF...”, krijste de inspecteur in hevige paniek. Doc keek erg bezorgd toe. Willy begon te wenen en bleef naar de Chef roepen en krijsen maar helaas kwam er nog steeds geen enkele reactie. Willy begon spontaan erg zwaar te hyper ventileren. Hij kreeg het enorm benauwd en kon niet goed meer ademen en wat hem dicht bij een paniek aanval bracht. Hij trachtte te ademen lijk een razende gek. Zijn hart bonsde als een wilde trommel in zijn borstkas.

“Willy jongen... verman je in godsnaam! Je hyperventileert... adem in een zakje. Je hebt koolzuur nodig. Doe het in Godsnaam! Want Dom heeft onze hulp nu er dringend nodig. Is het een diep gat? Kun je de bodem zien? Kun je misschien Dom zien liggen? Hou je gsm open... ik stuur een medisch hulpteam! Rustig blijven Willy. Kalmte van ons kan Dom redden.”, riep Doc. Hij wou dat hij nu dààr was!

“Rustig maar jongens... ik ben helemaal oké!”, klonk plots de blikkerige stem van Dom door de mobilfoon. Zowel Doc als Willy lieten een enorme zucht van diepe opluchting. Ze waren enkele minuten doodsbang geweest... een primitieve orangst die men zelfs zijn ergste vijand niet toewenste.

“Chef... Chef...godzijdank... ik dacht al dadelijk dat u dood was.”, huilde Willy hartverscheurend. Zo bang had de inspecteur zich nooit eerder gevoeld.

“Nee hoor Willy... was even mijn bewustzijn kwijtgeraakt doordat mijn harde kop ergens tegensloeg... Juist ja... tegen zo’n koppige stutbalk! Maar je weet dat onkruid niet vergaat, hé? Ik moet nu wel de strijd aanbinden tegen een serieuze opkomende koppijn.

Ik zie de opening bovenaan en jouw hoofd Willy. Kun jij me zien?”, vroeg Dom. Hij zag op een behoorlijke diepte wel het hoofd van Willy.... Een wit bolletje tegen een blauwwitte hemel. Het was sowieso een erg diepe put zag Dom en besepte dat hij dood had kunnen zijn als de mee losgekomen aarde zijn val niet had gebroken. “Nee Chef... ik kan u niet zien! Het is daar aardedonker beneden. Waar bent u nu eigenlijk?”, vroeg de inspecteur. Er was even een pauze. Willy vermoedde dat de Chef trachtte rond te kijken. Dat was geen sinecure in die diepe duisternis daar beneden, meende hij.

“Kun je me een LED–straler toegooien Willy, alsjeblieft?”, riep Dom vanuit het lege graf en niet meer via de mobilfoon. De inspecteur trachtte naar beneden te turen maar zag Dom helemaal niet. Willy haalde uit zijn ranseltje de gevraagde LED–straler, knipte het ding aan en scheen naar beneden. Toen zag hij Dom.

God... wat stond ie zo diep! Opnieuw een diepe zucht van grenzeloze opluchting overviel Willy. De Chef had kennelijk een ferme buil op zijn voorhoofd maar hij was gelukkig niet gewond. Het had echt verkeerd kunnen aflopen, besepte de inspecteur rillend. En het onrustige gesnuif van Doc was kennelijk overal hoorbaar. Een grinnikend lachje van Dom bereikte de inspecteur. Willy voelde zich nog veel te opgejaagd om ook te lachen.

“Alles goed met u Chef? Niet gewond? Volgens mijn ruwe schatting bent u nu zo’n tien meter lager gevallen. De meegevallen losse aarde heeft gelukkig uw val getemperd. U had sowieso uw nek kunnen breken. Ik gooi u de lamp toe en ga daarna een touwladdertje uit de boot halen aan de rand van het moeras. Ben binnen vijf minuutjes terug. Houdt u het zo lang vol Chef?”, vroeg Willy die eerst de aangestoken LED-straler naar Dom wierp en in zeven haasten terug liep naar het rubberbootje aan de rand van het moeras.

“Ja hoor makkertje. Ik ben nog steeds een taaie, geen zorgen maken, beste jongen!”, grapte Dom op een schaterlachende manier. Willy zuchtte nogmaals en wierp de straler naar Dom. De rechercheur ving de LED-straler handig op en bescheen de wanden. Alle aarde werd door balken gestut. Plots herinnerde Dom zich het hachelijke moment dat hij zelf op het laatste nippertje werd gered uit zo’n gang waar alle aarde plots naar beneden viel en hem zonder zuurstof zette. Hij was bijna gestikt. *(lees ‘Boodschap uit de Hel’ die begin september 2021 of iets later wordt uitgegeven, noot van de auteur)*. Met enige moeite onderdrukte Dom die opkomende angst. De wanden waren immers gevormd van stijve en harde leemgrond. Zo snel zal dat dan ook niet instorten, meende Dom opgelucht. Die stutbalken waren oud... oeroud. Kennelijk gemaakt in de vijftiende eeuw, dacht de rechercheur. Toch zagen ze er nog steeds erg solide uit, wat hem wel geruststelde. Mogelijk gebruikte men eikenhout vanwege de robuustheid en sterkte van die houtsoort, een houtsoort die heden te dage ongelofelijk duur is geworden. Dom bescheen de gang. Hier en daar zag hij weinige bruin geworden doodsschedels liggen en ribbogen. Mogelijk van ingesloten grafrovers die wanhopig naar een uitgang zochten. De gang achter hem ging kennelijk niet erg ver. Eigenlijk kon je zeggen dat het moedwillig afgesloten was omdat er hopen afval van kurkdroge takken en oude verdorde boombladeren fungeerden als volkomen ondoordringbaar. Mogelijk wilden de dodenakkergravers voorkomen dat iemand hier door heen zou raken. Dom noteerde dat in gedachten en bescheen de gang vóór hem. Hmm... het

loopt gewoon door in de dieper wordende duisternis. Maar waar zou verdorie het skelet van Brieg, de eeneiige tweelingbroer van Nele Van Dorsmael ergens zijn? En... de overblijfselen van pastor kapelaan Cools die onder gruwelijke omstandigheden ter dood werd gefolterd door een pauselijke nuntius, rond 1700. Dat ie gecremeerd zou zijn is minder waarschijnlijk door het gevonden kleinood vóór hij in de diepte werd gesleurd door de gravitatie van de aarde. Hij haalde het ding uit zijn zak en bekeek het onder het felle licht van de LED-straler. Mogelijk was het van zilver vervaardigd... helemaal groen uitgeslagen. Er stonden alwéér vreemde lettertekens op, ook in Futhark waar hij geen jota van afwist. Een vloek ontsnapte hem langs de lippen. Het moet sowieso het ornament zijn die de gemaskerde kamerling liet innaaien in de buik van de dood gefolterde Cools tenzij natuurlijk dat ze het kleinood er uit haalden vóór ze hem cremeerden. Maar waarom zouden ze dat dan doen? Dat vond Dom nogal vergezocht.

“Chef... Chef... ik ben terug! Ik laat het touwladder naar beneden. Dan kunt u terug naar boven klimmen.”, weerklonk de luide stem van Doms ondergeschikte uit het gat bovenaan. Dom hoorde de uitrollende beweging van de touwladder. Gelukkig was het ding lang genoeg om tot de bodem te raken. Maar hij was nog niet van plan terug omhoog te klimmen. Hij trok aan de ladder en het ding leek goed vast te zitten. “Willy... kom naar beneden. We zijn hier gekomen om alles te onderzoeken, niet om hier weer snel terug te verdwijnen. Kom snel naar beneden. Heb je je eigen LED-straler bij? Mooi zo, kom nu maar af.”, riep Dom op een geruststellende manier, want Willy was een nogal angstig persoon dank zij zijn coimetrofobie (*angst voor donkere kerkhoven en begraafplaatsen, noot van de auteur*) en last but not least een lichte vorm van claustrofobie, beide fobieën waaraan Doc ook leed. Dat was iets wat Dom raar vond... een schouwarts die lijken opensneed en die bang is van donkere kerkhoven. Dat kom je ook niet veel tegen, hoewel Dom er ook niet erg happig op is. Een kerkhof kon in het duister makkelijk een afschuwelijk erg angstaanjagend oord zijn. Zowel Doc als Willy leden min of meer aan coimetrofobie. Willy heeft er net als Doc ontzettend veel last van. Maar ja een Kerkhof in het duister is niet bepaald iets dat je zenuwen tot bedaren kan brengen... “Ik kom... met heel veel tegenzin, maar ik kom...”, riposteerde Willy Lemmens met een enorme joekel van een kikker in zijn keel.

Dom wachtte tot zijn aarzelende vriend beneden was. Willy keek rond en bescheen de wanden.

“Het lijkt me solide Chef, al vraag ik me af hoe het mogelijk was dat u er doorheen ging. Dat klopt eigenlijk niet met de densiteit van dit soort leemgrond.”, merkte de inspecteur op. Dom knikte veelzeggend. Hij begreep maar al te goed wat de inspecteur bedoelde. Gelukkig had het losse zand dat van bovenaf meekwam zijn val gebroken anders was het afgelopen met hem geweest, wist Dom.

“Herinner u het Schotschrift... het gedeelte waarover novice kapelaan Marcus het over had toen hij een zogenaamde moordenaar hier diende te begraven. Remember this...”, murmelde Dom toen hij een bepaald gedeelte uit het schotschrift dicteerde.

Terwijl hij het dicteerde voelde hij huiverend kippenvlees op zijn armen groeien. Dat haatte Dom verschrikkelijk.

...De atmosfeer op dat kerkhof was zo huiveringwekkend en vooral sterk beklemmend. En... waren daar in de verte... dààr in dat lege graf geen vurig, kwaadaardig kijkende ogen te zien?

Willy herinnerde het zich ook plots toen hij er over nadacht. Dit Schotschrift had hem bij lezing wel danig in de ban van doodsangst gekluisterd. Zo erg was hij er door aangegrepen, te meer omdat het allemaal echt gebeurd was en dit geen scene is uit een horrorverhaal of B-film. Niettemin keek Willy wel eens graag naar een horrorfilm. De Exorcist... een angstaanjagende horrorfilm uit 1973 van vond hij echt superbe! Het was een van de eerste griezelfilms die kon wedijveren tegen talrijke kaskrakers zoals Nightmare on Elmstreet

“Klopt jongens... ik weet het ook nog.”, bromde de stem van Doc krakend door hun oor telefoontjes. Dom merkte dat de communicatie tussen hen en Doc moeizamer begon te lopen en weet dit aan de gesloten omgeving van het lege graf. Die leemgrond was erg ondoordringbaar voor WIFI terwijl er een zendmast in de buurt was, dat wil wel wat zeggen. Maar ja... in zulke lange tunnels is het ook van hommeles en problemen.

“Doc... het kan gebeuren dat we je niet horen en jij ons ook niet. De WIFI is hier nogal zwak ondanks de versterking via onze UKW mobilofoons. Hou daar rekening mee en raak niet in paniek als je ons plots niet meer moest horen. Ja?”, wees Dom de schouwarts over de beperkte mogelijkheden van de WIFI.

“Aye... gesnopen Dommie. Maar laat me alsjeblieft niet te lang in het ongewisse. Over en out.”, kraakte Doc. Willy zette de mobilfoon af om de batterij te sparen.

“Euh Chef... in welke richting wilt u gaan? Die recht voor ons lijkt nogal akelig. En die achter ons is kennelijk afgesloten.”, vroeg Willy. Dom wees de gang achter hen. Willy slaakte een zuchtje van opluchting. Dus gelukkig niet die aardedonkere gang in. Dom bescheen beide richtingen en dacht er over na. Hij wees de gang aan die Willy opluchtte... niet die enorm diepe gang die in het licht van de stralers naar beneden leek te gaan. Willy zag al voor zijn geestes oog wandelende skeletten met kwaadaardig sturende doodskoppen die zich zouden kunnen bevinden.

“Die kant... we moeten eerst weten wat er achter zit. Ik denk dat die plaats niet voor niets zo werd afgedicht. Vele takken, bladeren en afval om iets verborgen te houden werkt behoorlijk prikkelend op mijn speurdeus.”, grapte Dom om de spanning te breken. Willy zei er niets op en liep dadelijk naar de achterkant van deze donkere gang. Daarna wou hij de takken wegstampen tot Dom hem plots tegenhield.

“Neeneenee... niet doen Willy. Ik meen te weten dat dit afgedekte gat in de richting van het moeras laveert. Stel je maar eens voor dat het moeras hier zomaar binnenloopt met ons erin. Niemand die onze lijken ooit zou terugvinden.”, waarschuwde de rechercheur. Hevig geschrokken hield Willy plots op. Hij hoopte maar dat hij niets in beweging had gezet. Dom kwam erbij staan en bestudeerde de ligging van het opgeworpen afval. Hij ging plat op de grond liggen en bescheen de openingen tussen de takken. Toen zag Dom het... die gang liep een tiental meter verder. Er was geen gevaar voor overstromingen door het moeras. Toch bleef hij beducht op onverwachte wendingen. Dom pakte een tak en smiet die achter hem.

“We gaan hier tak na tak alles weghalen. Die gang loopt verder maar... naar waar? Dat mag Joost weten.”, bromde de Antwerpse rechercheur met een peinzende blik.

Na een dik uur was het gat bijna geheel ontruimd.

“Blijf hier maar wat wachten Willy... ik ga even naar de opening en verwittig Doc met wat we van plan zijn.”, zei Dom terwijl hij terugliep. Willy hield zijn vriend scherp in de gaten. Gelukkig was hij nog steeds in zicht toen hij vóór het gat Doc op de hoogte bracht. Willy liet zijn gedachten de revue passeren. Het was allemaal begonnen met die Cold Case van de onopgeloste moord op inspecteur

François Kierkegaard die de Chef op zijn bureau had gekregen. (*Boekdeel I Dodelijk Familieverleden, noot van de auteur*) Die Kierkegaard zou later de biologische vader zijn gebleken van de Chef. Zijn ware naam was Groyi... Frank Groyi. Dat was de aanleiding van een groot onderzoek waarin Willy tegen wil en dank mee in verzeild raakte. Maar voor de Chef had hij dat er graag voor over. Hun avonturen hebben hen geleid naar Frahan aan de Semois in de buurt van het stadje Bouillon waar een vreemde paranormale (?) of pareidolische hallucinatie plaats vond alsook iets heel vreemds in de Kloof van het heuvelachtig gebergte. Het bracht hen een nieuwe Cold Case die ook de baas, commissaris Bomans aanbelangde. Alles leidde tot de vondst van een oud gigantisch uitgestrekt onderaards Gryyse familiemausoleum op het Schoonselhof, het enorme kerkhof van de metropool Antwerpen, met talloze duistere geheimen waarvan er nog geen enkele opgelost raakte. En net in dat familiemausoleum daar vond de eeneiige tweelingzus van de Chef bijna de dood door een plotse, compleet onverwachte instorting. Donia verkeert momenteel nog steeds in een vreemde, diepe coma. Alle gevonden puzzelstukken leidde hen naar de onderaardse catacomben van het Antwerpse OLV kathedraal waarna het Vaticaan argwanend begon te doen. Uiteindelijk vonden ze Schotschriften over ene Xaverius De Sponde, een Vlaamse struikrover uit het jaar duizend rond kersttijd die een voorvader leek te zijn van de Chef. En weer een nieuw Schotschrift vertelde dat de tweelingzus van de Chef, ene Nele Van Dorsmael een soort leidster was van een duistere kloosterorde. Uiteindelijk vonden ze een klooster dat verborgen lag in een klein minibosje in het Verdrongen Land van Saefthinge en een zogenaamd vermaledijd dodenakkertje waar ze zich op dit moment bevonden...

“Ha Willy... ik heb Doc helemaal op de hoogte gesteld en hem beloofd dat we over twee uur, hum dus... om zestien uur dertig om precies te zijn, terug contact opnemen. Eén minuut te laat en Doc belt onmiddellijk de hulpdiensten op. Ach... ja... je kent hem wel.”, grinnikte Dom lachend. Willy knikte... helemaal Doc, bevestigde hij en lachte geforceerd. Dom bescheen de nieuwe gang en herinnerde zich plots iets terwijl hij zijn zakken betastte.

Hij haalde een zak knipper LED stick tevoorschijn, die dienstig en zeer handig zijn om je weg terug te kunnen vinden in dit grimmige duistere hol. Zo liep je niet verloren. Het wirwar van gangen kan iemand gek maken. Het is een echt eindeloos labrynt. “Oh ja... ik kocht een honderdtal van die knipper LED-sticks.

Ze zijn nauwelijks vijf centimeter hoog. We plaatsen er eentje op elke tien tot vijftien meter dat we verder gaan. Zo kunnen we moeilijk verdwalen mochten er plots meerdere ingangen zijn. Snap je? Die lichtjes kunnen maximaal twee weken lang zonder problemen knipperen en hoe lager de knippersnelheid, hoe langer ze kunnen branden. Ik stel ze af op één puls maximaal tien seconden en degressief. Als we teruggaan nemen we ze ook terug mee.”, vertelde de Chef die er eentje in de taaie leemgrond ramde. Op de punt van het ding begon vrolijk en snel een blauw lichtje te knipperen. Dom stelde het af op tien seconden. Willy vond de tien seconden instelling nogal lang. Een snel en regelmatig geknipper maakt dat ze de lampjes ook beter kunnen volgen. Nu moeten ze alle tien seconden wachten om verder te kunnen. Maar anderzijds kunnen ze bij een lager knipperfrequentie kan de ingebouwde knoopcel ook veel langer mee gaan. Gelukkig zijn alle lampjes niet synchroon op elkaar afgestemd, want dit kon wel eens problematisch geweest zijn, meende Willy. Dan leek het in de verte alsof er een spook met zijn ogen knipperde. Het kon zelfs erger en Dom verwoordde exact zijn gedachtegang.

“Ik kon ook de goedkopere rode kleur nemen maar in zo’n eng oord is dat niet bepaald raadzaam. Het zou ons doen denken aan vurige rode spookogen.”, lachte Dom terwijl hij de knipperfrequentie instelde van de meeste lampjes. Willy rilde intens bij de gedachte alleen al, maar liet het niet aan Dom zien.

“Komaan jongen... we gaan verder. *‘Sperans est optimus’* (vert: Latijn ‘op hoop van zegen’, noot van de auteur). Vooruit met de geit.”, lachte Dom met zijn breedste Tom Cruise smile. Willy was ietwat opgelucht maar de innerlijke angst voor akelige dingen was nog steeds persistent aanwezig en dat beviel hem minder. Hij volgde de Chef die elke vijf stappen bleef staan en met zijn straler in de verte probeerde te schijnen. Het was zoals in de catacomben van de OLV Kathedraal en in de spelonken van de Kloof te Frahan... het duister slokte het licht van dichtbij al op en dat was echt een vreemd fenomeen. Het was voor Willy en in mindere mate voor Dom nogal verontrustend. Wat gaan ze op hun weg tegenkomen? Na een hele poos liet de Chef een sakkerende vloek horen. Willy werd weer zeer bang. Was er iets met hem? Hij richtte zijn straler op Dom die echter in zijn ranseltje zat te prullen.

“Verdomme... geen knipperdingetjes meer. Heb er maar twee over. Had er meer moeten kopen, sodedjù! Die gang is ontzettend lang en we weten nog steeds niet waar ie ons heen leidt.”, foeterde Dom. Willy keek op zijn digitaal polsuurwerk

dat via WIFI met zijn smartphone verbonden was. Voor het jaar 2015 het nieuwste van het nieuwste op het gebied van telecommunicatie, meende Willy. Hij hield ervan. “Chef... we kunnen maar beter teruggaan want over een kleine twintig minuten wil Doc ons horen en we zijn hier al een dik uur erg traag onderweg.”, stelde de inspecteur voor. Dom trok een lelijk gezicht. Het liefst van al was hij verder gegaan maar dat kon helaas niet zonder die knippers. Ze zouden anders makkelijk kunnen verdwalen.

“We hebben geen keus makkertje. Volgende keer komen we hier met Doc en zullen we nog iets beter uitgerust zijn dan vandaag. De tijd is hier de geniepige spelbreker.”, bromde Dom niet bijster goed gezind. Dom betastte de muren die uit vrij stijve vochtige leemgrond leek te bestaan. Hij verwonderde zich echter over de vochtigheid terwijl het in dit gangenstelsel kurkdroog aanvoelt. Daarna bescheen de rechercheur een stutbalk en bevoelde het hout. Kurkdroog... Dat was een vreemde wending van coïncidenties. Dom haalde zijn schouders op. Als die gang al meer dan vierhonderd jaar standhield, waarom zou het dan nu anders zijn? “Komaan Willy... we zullen onze Doc blij verrassen door eerder terug te komen dan de beloofde twee uur. Willy knikte goedkeurend, blij dat hij niet langer meer moet dwalen in dit enge oord hier. De twee mannen keerden terug naar de opening...

*Door de komst van Jezus Christus in
deze wereld zijn de zonsondergangen
van de tijd veranderd in de
zonsopgangen van de eeuwigheid.*

Clemens van Alexandrië

*Schepen Lydia 'Patapouf' Verbeelen wil het fijne weten over het onbetaald
verlof van Dom en Willy. Ze gaat snuffelen in zaken die haar niet aangaan,
zoals ze altijd al heeft gedaan...*

Natuurlijk zat het de eerste schepen behoorlijk dwars dat zowel Degryse als Lemmens zomaar onbetaald verlof kregen, ondertekend door de minister van Binnenlandse Zaken. Als er 'geld' aan te pas kwam is dat uiteraard h  r geld! Dat meende ze overtuigd. Hier en daar had Patapouf vernomen dat het zou gaan om een buitenlandse expeditie die gefinancierd werd door een belangrijke instelling. Ze wilde uiteraard weten wat voor instelling dat was en natuurlijk geïnvesteerd geld ervan op eigen zak kunnen steken. De extreem ziekelijke geld- en hebzucht van de schepen is letterlijk en figuurlijk ongeëvenaard. Eigenlijk had ze allang in een psychiatrische instelling moeten zitten want een normaal gedrag was dat allerm minst, zeker door haar radicale onbeschoftheid en gebruik van extreem liederlijke beledigingen, spotnamen en veel meer. Kennelijk lijdt deze vrouw aan talloze ziekelijk psychiatrische fobieën en onevenwichten...

De brief van de minister van Binnenlandse Zaken lag op haar werktafel. Ze had zich te pletter gevloekt nadat ze las dat het onbetaald verlof van die rotrechercheur Domme Labbekak en die zuurpruim van een Lemmens zonder meer goedgekeurd werd. Patapouf wist echter dat ze bitter weinig kon uitrichten tegen de minister die zelf ook haar op zijn tanden heeft.

Die minister trapte door... hij heeft ze niet allemaal meer... hij vangt en ziet ze vliegen. Dat was de mening van de Patapouf. Maar ze zou geen Verbeelen heten als ze geen spot- en scheldnamen voor die rottige klootzak bij bedacht! Ze was echter vooral kwaad om de laatste regels van die brief die de minister had geschreven. Dat was voor de Patapouf ronduit genomen een lelijke belediging. Ze las de brief wel vijf keer opnieuw en grommelde van pure razernij. Waarom krijgen die twee stomme boerenkinkels voorrang op alles? Zit commissaris Bomans er alweer achter? Dan wordt het zo zoetjesaan tijd dat ze die stinkende ouwe flapdrol op pensioen stuurt en wel zo vlug mogelijk, Godverdoemme...

...De minister verzoekt alle concernanten welke dit onderhavig schrijven ontvingen ermee rekening te houden dat het verlof van rechercheur Dominique Degryse en inspecteur Willy Lemmens onder geen enkel beding door gelijk welke overheidsinstantie ook, kan worden ingetrokken...

Ze kon dus het verlof van die twee schobbejakken dus godverdoemme niet tegenhouden. Wacht maar... dan kennen ze haar nog niet goed! Ze heeft nog wat flink hete ijzers in het vuur liggen. Met haar worstige vinger drukte ze op de intercom.

“Krabbé... bel onmiddellijk de minister van Binnenlandse dingies. Hoe heet hij nu weer?”, grolde ze, maar zag de naam plots op de brief staan. Toen haar secretaris Kris Krabbé antwoordde brulde ze kwaad terug dat ze het wist. Vijftien minuten later had Verbeelen nog steeds geen telefonische verbinding met de minister. Dat was voor haar een grof levensschandaal. Een Verbeelen laat je godverdoemme niet wachten! Zij... hare excellentie meende hoger te staan dan die onnozele hansworst van een minister!

“Hei... Krabbekakker... vuile, stinkende verfrommelde kakkende darmtoeerist... heb je sodedjù de minister wel gebeld?”, grauwde de Patapouf met haar schelle diamantstem.

“Jawel uwe excellentie maar de minister is in vergadering en de hoorn staat van de haak bij het ministerie om u dadelijk te woord te staan als de vergadering afgelopen was.”, piepte Kris Krabbé doodsbang terug.

Een hevige knetterende vloek galmde door de intercom van de secretaris. Hij keek de wachtende mensen die Patapouf wensten te spreken volgens afspraak, aan met een schuldbevuste blik. Sommige wachtenden stonden recht en verdwenen. Ze wisten maar al te goed dat Patapouf totaal geen zin had om hen te woord te staan. Reclameren bij een hogere instantie? Dat is godverdomme vechten tegen de bierkaai. Dat had ze al vaak genoeg moeten ervaren.

“Hallo... met de minister. Madam Verbeelen, neem ik aan? Waarmee kan ik u niet van dienst zijn?”, klonk de zware bromstem nijdig aan de andere kant van de lijn. “Meneer de minister wat geeft u het recht om mijn personeel via deze weg onbetaald verlof toe te kennen zonder dat ik daarvan op de hoogte ben gebracht? Zo gaat die vliegende stinkballon niet op hoor!”, snauwde Patapouf. Ze hoorde plots gedempt lachen en een boos gemompel!

“Madam Verbeelen... ik neem aan dat u het over rechercheur Degryse, inspecteur Lemmens en doctor Verbraecken heeft? Wel nu... in dat specifieke geval hebben ze opdracht van hogerhand gekregen, van mij overigens op rogatoir verzoek van een Europese staat. Bovendien wordt dat verzoek wel vergoed als loonverdiensite. Is daar uw vraag mee beantwoord? Verontschuldigd me dan want ik heb nog veel

andere en super belangrijkere dingen te regelen dan te luisteren naar uw onzinnig zwetsend geknor en gekakel. Goedendag madam Verbeelen. Enne...trek uwe kak maar zelf in!", bromde de minister boos en kregelig. Terwijl hij dadelijk oplegde vóór Patapouf een weerwoord kon geven. De Patapouf vloekte zo erg met de liederlijkste en meest beledigende en vuilste schuttingswoorden waar een doorgewinterde dokarbeider nog zou van blozen en smeede de hoorn met kracht op de haak. Nu moest ze maar een middeltje bedenken om te weten te komen wat die drie schijtvlegels moeten uitvoeren. En als het om veel geld gaat is dat natuurlijk hààr geld. Daar had zij alleen recht op! Punt aan de lijn!

"Hei onnozele kwallenkakker... bel onmiddellijk 'Vee Zet Wee Kabas' op. Rap een beetje!", snauwde de Patapouf tegen haar secretaris Krabbé die zuchtend deed wat ze van hem eiste. Toen hij verbinding kreeg schakelde Kris het telefoontje door naar de Patapouf.

"Aha, Kabas... euh... wacht effe...", zei de eerste schepen die haar intercom afzette en met een drukje op de knop haar kantoor hermetisch afsloot voor gevoelige flaporen... zeker die van haar secretaris.

"Hier ben ik weer... Ik heb een klusje voor je. Watte? Die vijf vorige klusjes? Jaja... jaja... ik beloof dat ik ze zal betalen. Eerst moet je deze klus naar behoren afwerken. Kan dat? Als je daarmee instemt betaal ik al je klusjes in één keer met wat extraatjes.", beloofde Patapouf, voor haar doen, heel erg poeslief voor haar doen toch en ging verder.

"Afspraak in café 'den Bengel'... over een halfuurtje. Zorg dat ge daar zijt want anders neem ik per direct een andere regelaar. Gesnopen?", snauwde ze opnieuw en legde de hoorn op zonder het antwoord af te wachten. De enorm obese Patapouf stond met enige moeite recht. Ze zweette als een otter en haar kleed plakte tegen de dikke aangekweekte dubbele vetlagen op haar huid. Het was vrij heet buiten. Ze verlangde hevig naar een lekker bad. Maar dat zal moeten wachten tot ze met haar afspraakje heeft kunnen praten. In het voorbijgaan bromde ze nog iets knetterends tegen haar secretaris Krabbé.

"Zeg al mijn afspraken voor vandaag af. Als iemand protesteert, maak je maar een afspraak voor de herfst... ge weet het... na eind september. Begrepen stuk lorrige imbeciel?", vreemd genoeg klonk haar stem minder diamantsnijdend vond Krabbé. Misschien was ze nu een ietsje goed gezind. Patapouf stampvoette naar café den Bengel, op vijftig meter van haar kantoor. Ze was behoorlijk pompaf

toen ze het cafeetje bereikte. Ze zag haar contact al zitten. Het kon dus niet beter! Ze liep naar de tafel waar haar contact zat en iemand stootte haar per ongeluk aan wat haar een serenade van vloeken ontlokte. Waarom zijn mensen zo stom dat ze niet zien waar ze hun loempe baggerschuiten neerploffen, dacht de obese vrouw kwaad. Het voorwerp van haar colère was een sterk gebouwde dok arbeider die minstens even kogelrond was als zichzelf, doch wel een fors stuk sterker en fitter.

“Zeg madam... zou je uw smerige beschilderde vogelenbek niet eens gaan uitwassen met een goed afwasproduct, ik stel het wasmiddel Omo voor! Ge moogt van groot geluk spreken dat ik nog goed gezind ben of ge waart er niet goed vanaf gekomen.”, brulde de dokwerker hautain.

“Stinkende-uit-de-baarmoeder-gescheten-kakkerlak... weet gij niet wie ik ben? Ik kan u laten ontslaan. Ik ben de eerste schepen hier!”, lalde ze razend. De dokwerker begon hard te schaterlachen. Hij vond haar lelijke woordenstroom veel te grappig om zich daar druk over te maken en liep gewoon terug naar zijn grinnikende makkers bij de toog, nagestaard door een razend ziedende en haast ontploffende Patapouf die uit arren moede bij haar grinnikende contact ging zitten.

“Tja madam Verbeelen... niet iedereen is bang van u. Niet zo aangenaam hé?!”, lachte de man.

“Zwijg onnozel ventje. Nog één opmerking en ge kunt alles op uw vette ton schrijven!”, snerpte ze woedend. De man schokschouderde grinnikend lachend.

“Dat geeft niks madam... ik heb opdrachten genoeg.”, lachte hij wat haar nog veel bozer maakte. Soms zou ze iedereen hier haar gedacht willen zeggen. Maar dat had geen zin. Niemand zou er naar luisteren omdat iedereen hier haar wel kende.

“Ge gaat zo rap mogelijk Degryse en zijn stoemme acoliet Lemmens en die stinkdokter ‘Doc’ volgen en spioneren. Ge houdt me elke dag op de hoogte van hun doen en laten, zeker als die mensenbeenhouwer dingen begint te doen die een dokter niet mag doen!”, bromde ze.

“U bedoelt eum... Dokter Verbraecken? En wat noemt ge dingen die hij niet mag doen?”, vroeg de man. Het was overigens niet de eerste keer dat hij een klusje kreeg van volgen en spioneren sinds iemand op een gruwelijke manier haar vast contact, die nep John Lennon, die Piet Peet uit de weg had geruimd op een autokerkhof. (*lees Dodelijk Familieverleden pentateuch Deel I, noot van de auteur*). Het beviel Kabas allerminst. Wie zijn kop in de guillotine van Patapouf stak, mag er

zeker van zijn dat ie zijn kop sowieso kwijt is. Dat was Piet Peet helaas overkomen.

“Ach kakbloem... dat zoekt ge zelf maar eens uit! Ik zoek nog altijd naar een manier om van hem af te raken!”, snauwde Patapouf vol vurige haat.

“Bon... en wat als die kloefkappers naar het buitenland gaan?”, wilde hij weten.

“Das toch logisch?! Dan gaat ge ze ook volgen! En begin niet opnieuw over kosten hé? Ik heb hier een enveloppe met tweeduizend euro. Dat moet volstaan!”, zei ze. De man keek nogal zuur. Eigenlijk was dat veel te weinig. Aan de meeste opdrachtgevers vraagt hij een provisie van tienduizend euro. Maar Patapouf is de gierigheid in persoon. Het ergste was dat zij in het bezit was van hachelijke informatie over hem. Een onvertogen woord... een opdracht niet goed uitgevoerd en hij hing. Ze chanteerde hem daar voortdurend mee. Hij wist niet wat hij er tegen kon doen. Die gloeiende info bewaarde ze niet bij zich maar in een bankkluis. Wist hij maar welke bank en welke kluis. Dan kon hij het misschien nog jatten.

“Zeg roodkontbaviana... ge begint er nù mee. Ik betaal je niet om te slabakken. Gesnopen?”, briepte ze kwaad. Maar de man kaatste de bal terug door te stellen dat ze hem nog niet fatsoenlijk heeft betaald voor alle klusjes die hij ooit voor haar deed. Ze lachte gierend met lange uithalen en liep naar buiten. Natuurlijk moest hij de bestelde drankjes alwéér betalen. Verbeelen nam altijd rode Martini. Ze had vier glazen gedronken en dat grapje kostte hem nu vijfendertig euro. Godverdomme, hij had zich weer laten vangen door haar! De man riep de dienstster en rekende enkel zijn eigen drink af... een flesje spuitwater. Patapouf kon dit keer haar eigen martini betalen! Hij doet niet meer mee tenzij hij tot de laatste opdracht uitbetaald kreeg, zo'n zeventigduizend euro.

“De mevrouw die hier zomaar weggewandeld is moest dit betalen, niet ik.”, zei de man vriendelijk. De dienstster schokschouderde. Ze kende de Patapouf wel en zou het op haar rekening zetten die tot hiertoe al vijfduizend euro bedroeg. Waarom haar baas... de waard... haar er steeds mee laat weggelaten is haar een raadsel maar het is haar probleem niet. De man keek in het enveloppe maar er stak slechts één briefje van honderd euro in. Ze had hem weer goed liggen. Hij besloot dat enveloppe voor zichzelf te houden als afbetaling van haar schulden tegenover hem. Het was wel vreemd dat ze haar enveloppe dit keer niet terugpakte wat ze anders altijd deed voor de vingerafdrukken. Maar Degryse en zijn cohorten gaan

spioneren voor zulk mini aalmoesje? Dat kan ze vergeten. Hij zou haar ook niet informeren. Ziedend van woede verliet de man het caféetje. Het geld zou hij houden als mini voorschotje op alle schulden die Patapouf nog bij hem heeft. Meer nog... hij overwoog eens zijn advocaat aan te stellen om er een proces van te maken zodat ze hem zeventigduizend euro zal terug betalen. Ja dat zou hij doen, nadat hij terug in het bezit was van een dossier dat hem kapot zou kunnen maken. Als hij nou maar eens wist welke bankkluis dat dossier zou zitten. Ach... hij komt er nog wel eens achter...

Dom vond iets heel speciaals in het gangenstelsel onder het oeroude dodenakkertje in het Verdrongen Land van Saefthinge, maar...

De voorbereidingen om die gang van het ingestorte graf aan een nader onderzoek te onderwerpen, verliep gelukkig vrij vlot, mede dank zij het beschikbare kapitaal van het Vaticaan. Dom wist echter niet dat hij vanop afstand in de gaten werd gehouden. Toch had de rechercheur nu net dat onmiskenbare gevoel dat hij gevolgd werd. Hij vertelde het niet dadelijk aan Doc en Willy om hen niet ongerust te maken. En op het boskerkhofje bij de vervallen abdij van de Witzusters wachtte hem een onaangenaam spoor...

Dom en Doc voor de crypte ingang van de duistere Orde der Witzusters

“Tweehonderdvijftig blauwe LED knipperaars... Honderdvijftig was echt te weinig... zes bundels ijzer-klampen... drie veiligheidshelmen uitgerust met power LED-stralers en zes GoPro camera’s... drie pool wetsuits, met duikbrilletjes... rubber lieslaarzen... hum... ja, genoteerd.”, peinsde Dom terwijl hij de uitgestalde voorwerpen op zijn salontafel checkte. Die lieslaarzen hebben ze

eigenlijk niet nodig bij het gebruik van pool wetsuits. Doc zou ook een rebreather en luchtflessen hebben gekocht. Waarom in godsnaam? Die dingen kosten een waar vermogen en wegen minstens veertig kilogram. Dom schudde het hoofd. Doc is een fantastische schouwarts maar een minkukel als het organiseren van expedities ging. Moesten ze nu die hele tijd die rebreather op hun rug meesleuren? Dat lijkt hem niet. Veel te zwaar en wie weet... was het zelfs niet eens nodig. Zouden er nu echt diepe rivieren of moerassen in die gangenstelsels zitten? Weinig geloofwaardig. En Dom is absoluut niet van plan zo'n zware dingen mee te sleuren. Hij dacht terug aan die nacht dat hij samen met Willy dat gevaarlijke moeras hadden doorwaad. Het had bijna het leven van zijn goede vriend Willy gekost. Ze mochten van ontzettend veel geluk spreken dat Willy niet op een zuigende bodem had getrapt, want dan was zijn vriend voorgoed verloren. Dom wilde daar niet meer aan denken! Doch Doc was wel degelijk een super vooruitziend mens, wist Dom want later zou Dom zeer erg blij zijn voor die rebreather, al was het nog niet voor direct. Doc is een super begaafd denker en visionair. *(Een rebreather is een ademhalingsapparaat dat de Koolstofdioxide absorbeert van de uitgeademde adem van een gebruiker om de rebreathing-ademrecycling- mogelijk te maken van het substantieel ongebruikte zuurstofgehalte en ongebruikte inerte inhoud wanneer aanwezig, van elke ademhaling. Zuurstof wordt toegevoegd om de hoeveelheid die wordt gemetaboliseerd door de gebruiker aan te vullen. Dit verschilt van een ademhalingsstoestel met open circuit, waarbij het uitgeademde gas rechtstreeks in de omgeving wordt geloosd, noot van de auteur).*

Maar op dit moment vond de rechercheur het een verspild vermogen voor de steenzware spullen. Ach... het was Doc die deze dingen had besteld en als arts weet hij duivels goed wat levensreddende apparatuur is. Dom bestudeerde de lijst met matige interesse. Maar nodig is het sowieso zeker. Voorts... klimtouwen, klampen, haringen en zelfs een heus opvouwbaar tentje voor drie personen.

Dat zou wel zeker moeten volstaan want ze moeten dit tijdens hun onderaardse tocht nog dragen ook. Morgen zouden ze op pad gaan, Willy, Doc en hijzelf. Spannend allemaal maar niet in gunstige zin, meende Dom.

“Chef... ik heb zoals u vroeg enkele dingen gaan halen in de supermarkt voor onderweg. Weliswaar het meest droogvoer dat je met heet water een behoorlijke maaltijd kan eten. Maar mijn vraag is... hoe lang gaan we daar beneden vertoeven? Ik hoop toch dat we dagelijks terug boven komen?”, vroeg Willy toen hij alle boodschappen op het keukenaanrecht zette. Daar had Dom eerlijk gezegd

ook niet bij stilgestaan maar hij had wel gelijk. Het is zeker niet de bedoeling daar alle dagen in te verblijven. Ze gingen een gangenstelsel in dat onder het dodenakkertje verder loopt. Dom had wel het idee dat er een gang zou zijn die onvermijdelijk uitgeeft in de catacomben van het klooster der Witzusters waar ook eeuwen geleden het graf van Donia, zijn tweelingzus werd klaar gemaakt, net zoals zijn eigen graf in het gigantische ondergrondse familiemausoleum op het Schoonselhof. Wat had dat toch allemaal te betekenen? Waarom hij in dat familiemausoleum en Donia hier in die crypte van de Witzusters? Hij snapte er niets van. Dom hoopte echter door intensief te zoeken en door te graven in zijn familiedijspora achter de waarheid te kunnen komen. De vraag luidt hoe kon men eeuwen geleden al zijn en Donia's geboorte voorspellen met naam, toenaam en geboortedatum op de koop toe? En die Schotschriften... (*lees De duistere Orde der Witzuster Deel II van de pentateuch, noot van de auteur*). Die leken geschreven te zijn door een en dezelfde persoon die met tussenpozen van enkele eeuwen er steeds bij aanwezig was. Een tijdsreiziger? Dat kon Dom moeilijk aannemen.

Met enig geweld trachtte hij die vervelende beslommeringen van gedachten opzij te verdringen. Het had immers totaal geen zin om daar nu verder over na te denken.

"Heu... Chef? Heeft u mijn vraag wel verstaan?", vroeg Willy. Dom schrok even op. De rechercheur voelde zich bruusk ontwaken uit een droom van vele warrige gedachten. Zulks overkwam hem wel eens als hij nadacht bij het oplossen van moordzaken.

"Euh... eum... ja hoor. Blijven slapen in die donkere ijzingwekkende gangen waar mogelijk 'spoken' zijn, staat me ook niet bijster aan, al geloof ik niet echt in spoken.", opperde Dom peinzend, eigenlijk meer om Willy gerust te stellen dan te geloven dat spoken niet zouden kunnen bestaan. Dom wist er het antwoord niet op.

"En die 'Grim Reaper' dan? U zei zelf dat bottige dodenmonster te hebben gezien en wij samen als een mistwolk aan de Kloof te Frahan. Dan hebben we nog die vader van de waard in dat gehuchtje... die eum... ouwe Gerard die ons bedotte dat ie wel Vlaams verstond. Bestaan spoken nu wel... of niet?", wilde Willy nu eindelijk echt weten. Er werden erg veel boeken over geschreven maar nergens wordt het bevestigd dat spoken bestaan, maar ook evenmin dat ze niet zouden bestaan.

“Mijn nuchtere verstand zegt vierkant ‘neen’ Willy, maar mijn speurneus en innerlijk gevoel zeggen dubbel en dik ‘ja’. Wie van de twee moet ik dan accepteren? Weet jij dat Willy?”, kaatste Dom de bal terug.

Hij vond het enerverend onderwerp al meer dan welletjes.

“Wel Chef... laat het ons er maar op houden dat spoken kunnen bestaan. De wetenschap ontkent dat in alle talen maar zij zijn er zelf ook nooit bij geweest, hé Chef?”, stelde de inspecteur als oplossing voor. In dat antwoord kon Dom zich ook vinden en knikte.

“C’est ca Willy... goede gedachte van je. Laat ons het maar daar op houden. Dat zou filosoof wiskundige René Descartes ook zeggen.”, mompelde de rechercheur die dadelijk de etenswaren sorteerde en inpakte in twee ransels. Doc ging weliswaar mee maar niet in het ondergrondse gangenstelsel. Hij bleef boven bij het gat waken en met zijn laptop alle bewegingen van Willy en Dom registreren annex opnemen. Dit keer zouden ze niet van WIFI gebruik maken maar van de 27MC techniek met vijfhonderd Watt versterking. Die microwaves kunnen zelfs moeiteloos drie kilometer door steen gaan. Willy had er voor gezorgd dat de golven van hun GoPro camera’s ook door die 27MC microwaves werden gedragen. Om een krachtig signaal te verkrijgen had Willy een gloednieuwe turbo autobatterij gekocht voor batterijvoeding die bij Doc zou blijven staan. Het zenden en ontvangst signaal zouden op deze manier probleemloos moeten kunnen geschieden. Willy begon alle spullen in Doms dienstwagen te zetten. Die gehuurde 4x4 terreinwagen was gelukkig niet meer nodig. Het had al twee weken niet meer geregend en dus zijn er geen modderpoelen waarin ze zich konden vastrijden. Er werd aan de voordeur gebeld. Die stond immers ook open omdat Willy de wagen aan het inladen was.

“Ah Doc... welkom in mijn nederig stulpje. Je kan op de divan slapen of mijn bed boven nemen, want onze Willy heeft de logeerkamer nu. Heb je alles bij wat je nodig hebt?”, vroeg Dom vriendelijk. Doc knikte doch zei niet veel. Dom zag dat er iets hem bedrukte.

“Braak op Docje... er ligt iets serieus op uw roestbruine lever zie ik.”, zei Dom op joviale toon. Hij merkte plots de traan in het oog van de schouwarts. Dom schrok er hevig van. Doc weende immers niet makkelijk.

“Ach... het is niets bijzonders, mijn jongen. Het is de verjaardag van het verdwijnen van Marcootje, mijn lieve broer en dan ben ik meestal somber

gestemd want na al die jaren mis ik hem nog steeds erg hard. Vergeef die domme mijmeringen van een ouwe grijze aap lijk ik, makker.”, zei Doc in een poging vrolijk te doen.

Dom liep naar zijn bar en schonk de schouwarts een glas achtenveertig jaar oude Glenfiddich Whisky die Doc graag lustte. De fles was nog van zijn overleden oom Leo Hagers samen met zijn vrouw, tante Yvette die Dom adopteerde en had grootgebracht. (*Boekdeel I 'Dodelijk Familieverleden', noot van de auteur.*)

“Aahh... daar knapt een mens van op. Dank je Dommie.”, zuchtte Doc verzaligd het lege glas aan Dom teruggevend.

“Nog een druppeltje?”, vroeg Dom die de fles opnieuw had open geschroefd. Doc weerde het lieve gebaar van Dom af. Doc dronk nooit meer dan één glas sterke alcoholische drank. En Dom onthield zich van alle alcohol, zelfs fluitjesbier.

“Nee bedankt jongen... je weet dat ik maximaal één glas Whisky of cognac per week drink. Nooit meer! Ik wil nimmer van mijn leven geboekstaafd staan als een Whisky zuiper gelijk talloze gasten mijner collega's. Je moet namelijk weten dat lijkschouwingen niet in je kouwe kleren gaat zitten en vele collega's zijn verslaafd geworden aan drank, morfine, codeïne en meer van die rommel die van je hersens een blubberachtige pap maakt. In lijken gaan snijden gaat niet in hun kouwe kleren zitten. Dat begrijp je toch ook wel hé jongen?”, zei Doc die zich in de zacht kalfsleren divan van Dom liet neerzakken. Dom gaf hem de TV afstandsbediening.

Doc volgde het nieuws altijd minutieus en nauwgezet. Maar hij hoopte dat hij ‘*Sturm der Liebe in Hotel Fürstenhof*’ nog kon zien. Maar Dom had die speciaal voor Doc opgenomen. Die jubelde haast van vreugde en plezier.

“Hierzie Doc... zo meteen gaat het nieuws beginnen en straks kun je je geliefde ‘*Worstenhof*’ bekijken. Ik heb hem voor jou opgenomen. Het nieuws zal allicht gaan over de migrantentoevloed op de vlucht voor dat kalifaat DAESH.”, zei Dom om Doc's interesse op te wekken. Doc had een behoorlijke kennis van het oosterse verleden. Vooral over Turkije, het Ottomaanse Rijk, Syrië en Perzië, nu Iran geheten. Net als Willy is Doc een amateur historicus en weet vaak meer dan de hoogleraars wijsneuzen en met ronkende titels.

“Ja... das nog zoiets... ons landje... op de wereld nauwelijks een speldenknopje groot wil zoveel mogelijk van die arme sloebbers binnen brengen en asiel verlenen. Althans... daar zitten die linkse pierewaaiers achter. Maar ze vergeten verdomme

wel gemakshalve dat onze Sociale Zekerheid niet onbeperkt is om ze te huisvesten, bed... bad... brood... te geven. Straks hebben ze geen geld meer om onze pensioenen te betalen!”, knorde Doc nogal sterk verontwaardigd. Dom glimlachte. Doc was gelukkig nu tenminste uit zijn mistroostige gedachten over zijn verdwenen broertje afgeleid. Maar de jonge rechercheur was nog steeds niet zijn belofte aan Doc vergeten om uit te vissen waar zijn metaal gehandicapt broertje Marcootje verdwenen is en hoe het mogelijk was. De vraag is of het broertje van Doc die nu ongeveer tweeënveertig jaar moest zijn, nog zou kunnen leven.

“Wel Doc... we kunnen die sloebers niet in de kou laten staan hé? Ze zijn het oorlogsgeweld ontvlucht.”, wierp Dom tegen. Maar Doc ging daar niet helemaal mee akkoord. Hij wist dat er individuen waren die zich mee lieten drijven met de sukkelaars, enkel en alleen om terreuraanslagen te kunnen plegen. Ze schrijven zich op een wettelijke manier in, vormen ‘*slapende*’ cellen en bereiden dan een terreur bomaanslag voor. Zeer sluw om liefst zoveel mogelijk westerlingen te kunnen vermoorden en afmaken. Doc waarschuwde Dom voor zulke slinkse vuile streken!

“Er zitten sowieso heel veel van die moordende bitsjkoemmers (*vert: strandjutters maar word veel in negatieve zin gebruikt om criminelen aan te duiden, noot van de auteur*) bij die we echt kunnen missen als kiespijn, Dom. Vandaag of morgen kunnen we een aanslag verwachten, gelijk verleden jaar in dat Joods museum te Brussel.”, stoof Doc kwaad op. Dom keek beteuterd op. Natuurlijk herinnerde hij zich die scene heel goed. Doc meende te weten dat er familie van Yuri Lipni werkte. Maar gelukkig mankeerden ze niets!

“Jaja... dat weet ik nog goed, maar overdrijf jij nu niet wat?”, vroeg Dom met een vredelievende grijns. Doc schudde krachtdadig het hoofd. Hij was daar rotsvast van overtuigd en dan kreeg je het met geen stokken uit zijn harde kop, grinnikte Dom bij die gedachte. Maar Dom wist eveneens dat Doc nogal vaak gelijk kreeg in zijn voorspellingen, visies en meningen. Dus onderschatte rechercheur Degryse hem zeker geenszins.

“Kijk nou toch... er zijn minimaal zevenentwintig procent meer inbraken in Mechelen geweest dan voorgaande jaren. Komt dat door die nieuwkomers?”, mopperde Doc vragend. Dom schokschouderde. Daar kon de politie weinig aan beginnen. Er zullen sowieso nieuwkomers bij zijn die graag pikkendief spelen

maar dat is nu nog marginaal. Een feit was wel dat er veel Roma zigeuners waren geland in de Mechelse omstreken. Toch kon de politie er weinig tegen inbrengen wegens nijpend gebrek aan bewijzen en manschappen. En Dom was absoluut géén racist. Meer nog... Dom haatte racisten. Doc, daarentegen kon bij tijd en wijle een echte racist zijn als het om allochtone criminelen ging... voor Dom tellen enkel de nuchtere misdadcijfers. Maar anderzijds... vroeger kon je bij wijs van spreken gaan slapen met de voordeur open. Bitter weinig mensen die op het idee kwamen te gaan stelen. Dat was bij de migratiestromen begin zestiger jaren van vorige eeuw erg gaan veranderen, wist Dom. Men kon er hedendaags echt niet omheen dat het vooral migranten zijn die over vertegenwoordigd waren in die misdadcijfers. Dat moest de rechercheur met spijt ook toegeven.

Dom schudde het hoofd. Hij wilde er niet aan denken, hoe moeilijk het soms ook was... beroepsmisvorming is van alle tijden. Doc miste het meest de neutrale verslaggever van de openbare omroep... Jan Becaus. Die was sinds vorig jaar op pensioen gegaan. Met de huidige nieuwslezers had hij niet veel op... veel te gaugistisch vond Doc. Willy tikte op de schouder van Dom. Hij gruwde ervan om de Chef in zijn overpeinzingen te moeten onderbreken of storen.

“Chef... sorry dat ik u moet storen. Ik wilde u vertellen dat alles ingeladen is. We zijn vertrekkensklaar. Op welk tijdstip gaan we op pad?”, wilde de inspecteur weten. Dom keek op zijn polsuurwerk. Het konden sowieso mogelijk enkele dagen verblijf zijn in het Verdrongen Land van Saefthinge. Toch hoopte de rechercheur het op één dag te kunnen klaarspelen. Het belangrijkste was eerst de stoffelijke resten van ‘Brieg’, de onbekende tweelingbroer van Nele Van Dorsmael en hopelijk ook die van kapelaan Cools, hemzelf.

Dat deed hem plots aan iets herinneren... dat kleinood dat hij gevonden had voor de put in mekaar stuikte. Dat was Dom rats vergeten.

“Willy... ik denk dat we het best om zeven uur uit de veren springen. Maar nu moet ik nog even iets checken. Kijk gerust samen met Doc naar de TV. Tot zo meteen.”, zei Dom in zeven haasten. Vlug liep de rechercheur naar zijn slaapkamer om zijn broek in de was terug te vinden. Ja... oef... Hij tastte in de zakken en vond het kleine zilverachtig en rechthoekig staafje. Het ding mat ongeveer vier centimeter op een halve. Het leek sowieso erg oud en had een groen-zwarte verkleuring. Hij liep ermee naar de keuken en loste wat soda korrels in water in de veronderstelling dat het kleinood van zilver was. Hij depte het

poetsdoekje in het wit geworden water en begon het kleinood voorzichtig te reinigen. De aangekoekte verkleuring liet moeilijk los door de hoge ouderdom maar uiteindelijk lukte het wel. Het ding was inderdaad van puur zilver gemaakt, meende de rechercheur. Dom nam zijn dure verlichte vergrootglas en bekeek het kleine ornamentje met veel interesse en aandacht.

Zut... weeral vreemde tekens. Futhark? Het leek er sowieso op maar zeker was Dom daar niet van. Op naar Doc! Die keek naar een vervolgafllevering van ‘*Sturm der Liebe*’. Dat was de enige en Duitse soap over hotel ‘*Fürstenhof*’ die Doc nooit wilde missen. Dom keek daar echter niet naar. Twee acteurs had zijn volstrekte antipathie... Joachim Lätsch alias kok André Konopka en zijn filmbroer Dirk Galuba als Werner Saalfeld. Dom haatte die slinkse streken van die twee intriganten. Eigenlijk haatte Dom alle soaps waarin intriganten de boel verzieken en verpesten, hoewel het vaak zeer spannende situaties zijn. Intriganten in het dagdagelijkse leven zijn vaak ook gruwelijke moordenaars in spé, wist Dom zeer proefondervindelijk.

“Hee Doc... sorry dat ik je stoort bij je lievelingsprogramma. Maar ik vrees dat dit geen uitstel verantwoordt. Weet je... zet het programma op pauze. Dan kun je straks gewoon verder kijken.”, zei Dom nederig en gaf hem het mooi opgepoetste kleinood. Doc nam het aan samen met Doms dure vergrootglas. De lens werkte zoals het menselijk oog. Je kon het voorwerp vertienvoudigd zien zonder een verminderd beeld kwaliteit. Het waren dan ook speciaal geslepen ‘*Zeiss*’ lenzen. Doc bekeek het ding heel aandachtig. Het was eigenlijk een mooi gestileerd ding... oeroud en mogelijk een vermogen waard. Dom dacht er over dit te schatten. “Nope... geen Futhark. Ik ken die lettertekens niet en toch zijn het haast zeker Runen. Maar dit, mijn jongen... zijn Steenrunen uit de verre oudheid. Helaas zijn er geen vertalingen meer van, vrees ik.”, bromde de schouwarts zeer teleurgesteld. “Ik vermoed dat het dit ding was welke het Vaticaan naarstig zocht. Herinner u dat Schotschrift over Nele Van Dorsmael het gedeelte waarin die kapelaan dood gefolterd werd. Wacht even... ik zoek het op”, riposteerde Dom geboeid. Hij liep naar zijn computer en stak zijn persoonlijke geheugenstick in de USB ingang. Vervolgens scrolde hij door het Schotschrift van Nele Van Dorsmael. Het was wel een hoop zoekwerk. Maar de rechercheur nam er zijn tijd voor tot hij het gevonden had.

... zag hij hoe de donkere man vervolgens met een vlijmscherpe dagger een diepe incisie sneed in de onderbuik van de dode kapelaan. De gemaskerde nam het kleine platte doosje en perste het in de snede die hij daarna dicht naaide met dunne jutekoorden...

(lees Boekdeel II 'De Duistere Orde de Witzusters', noot van de auteur), wees Dom de desbetreffende passage in het Schotschrift over Nele Van Dorsmael aan. Doc fronste even met zijn wenkbrauwen.

“Ik ben er vrij zeker van dat dit het kleine platte ornamentje was, waarover sprake was in het Schotschrift. Dat zou sowieso moeten betekenen dat die sukkelaar van een kapelaan Cools daar begraven lag. Maar dat graf is, zoals we nu weten... leeg! Mogelijk was het ook het graf van Brieg. In feite hadden we tenminste zijn skelet moeten vinden. Ook werd Cools in een soort ‘goddeloze of onheilige’ doodskist gelegd. De vraag is nu... waar is die doodskist en waar zijn de overblijfselen van die kapelaan? Dat we het kleinood vonden, betekent alleszins dat het lijk van Cools met doodskist en al verdwenen of gecremeerd is. Dat kleinood moet er tijdens die exhumatie uitgevallen zijn. Misschien zochten de 18de eeuwse grafrovers net naar dat kleinood en vonden ze het niet, mogelijk omdat ze toortsen gebruikten om in de duisternis bij te lichten. Dan is het inderdaad erg moeilijk om een zwart en groen verkleurd stukje zilver te vinden.”, riposteerde Dom peinzend. Doc knikte ernstig. “Inderdaad een zeer logische en goed onderbouwde denkpiste, Dom. En ik vermoed dat je hierin wel eens volkomen gelijk zou hebben. Alleen rijst de vraag wat het Vaticaan ermee wilde doen?”, voegde de schouwarts er aan toe.

De rechercheur dacht daarover goed na. Maar als je niet weet waarom die pauselijke nuntius dat blokje zilver in het lijk van Cools heeft gestoken, wisten ze ook niet waartoe het gebruik ervan is. Mogelijk was het een halsmedaillon met het teken .

Dom bestudeerde het blinkende kleinood zeer aandachtig uit alle hoeken.

“Ik denk niet dat ze geïnteresseerd waren in het skelet van deze Cools, al lieten ze dat officieel kenbaar maken. Het is sowieso dat kleine platte doosje waar het de Kerk om te doen is.”, riposteerde Dom. Willy kwam zich even in dit gesprek moeien. Hij keek vrij ernstig naar Dom en Doc. Willy vond dat het verschillende

denkpistes kan openen maar het wordt dan wel problematisch voor de Chef. Straks wist de Chef het noorden niet meer.

“Dit gezegd zijnde... zou dit kleine staafje iets kunnen bevatten? Zou er iets inzitten?”, vroeg de inspecteur. Zowel Doc als Dom schrokken en keken elkaar aan. Misschien had Willy daarin gelijk. Maar hoe zouden ze dat te weten komen? Er zitten immers geen naden tussen. Misschien werd er iets belangrijks met gesmolten zilver overgoten? Of was het platina omdat het niet groen was uitgeslagen? Zou het mogelijk zijn via X-Ray straling te kunnen ontdekken of er iets in dat doosje zit.

“Dat is zilver of erger nog... platina en bijna even ondoordringbaar als lood. Met röntgen lukt dat helaas niet jongens. Misschien met Magnetische Resonantie al twijfel ik daar ernstig aan.”, zuchtte Doc ietwat moedeloos.

“Omsmelten dan maar?”, opperde Willy. Dom schudde onmiddellijk het hoofd. “Geen denken aan, Willy. Kunnen we zeker niet doen. Dat dingetje kan van onschatbare waarde zijn en we weten niet eens zeker of er wel iets in zit. Bovendien kan dit een eigendom van het Vaticaan zijn. Dan komen we in serieuze problemen.”, wierp de rechercheur tegen. Willy kon zich in deze verklaring wel vinden.

“Dan rest er niets anders op dan een deugdelijke vertaling te vinden voor dit soort Runen schrift en verklaren wat daar op staat gekrast. Maar laat dat jullie zorg niet zijn. Ik zal het trachten uit te vinden of ik heet geen Doc meer! Akkoord jongens?”, vroeg Doc. Dom en Willy knikten geheel synchroon. Dom gaf glimlachend de afstandsbediening terug aan Doc.

“Mooi zo... Doc... kijk jij maar verder naar je geliefde Hansworstenhof. Willy en ik gaan onder de veren. Wij moeten tenslotte de zwaarste fysieke inspanningen doen.”, zei Dom guitig. Doc grijnslachte eventjes groen en wuifde een ‘*slaap wel*’ naar Dom en Willy terwijl hij verder keek. Dom keek even door het raam naar buiten... naar de straat en zag aan de overkant van de straat een zwarte auto staan die hij tersluiks al meer had gezien afgelopen dagen. Een buur? Neen, dat kon niet. Niemand van de burens had een zwarte auto... en dan nog wel een supersnelle VW Golf. De nummerplaat was Frans. Kennelijk een huurauto van Herz, meende Dom. Er zat iemand in.

Nu wist Dom het helemaal zeker dat ze in de gaten werden gehouden. Mogelijk door die Commander Kurt Steinwalz van het Vaticaan. Dat hij echter een Frans in

plaats van een Italiaans voertuig huurde, maakte voor Dom weinig uit. Hij trok het gordijn toe en liep naar zijn slaapkamer zonder het licht aan te knippen. Uit zijn schuif nam hij zijn dure operaverreijkertje en tuurde door zijn slaapkamerraam naar die onbekende auto. Hij kon het gezicht van de man niet zien maar wel het embleem op zijn revers... een bijenkorf met twee gekruiste sleutels en nog wel de voorstelling van de huidige paus. Dus toch het Vaticaan! Dom had veel zin om naar buiten te lopen en flink zijn gedacht zeggen tegen die Kurt Steinwalz, doch liet het zo omdat Doc dan mogelijk in problemen zou kunnen komen. Ten slotte had Doc kunnen regelen dat hij zijn zoektocht naar zijn duistere verleden kan verder zetten. Maar Dom zwoor zichzelf deze katholieke bietekwiet scherp in de gaten te houden.

De volgende dag trok de zwaar beladen auto van Dom nogal diepe voren in de natte moddergrond. Het had verdorie ondanks alle weersverwachtingen toch behoorlijk geregend... eigenlijk gegoten vannacht en Dom hoopte maar dat ze niet vast kwamen te staan met slippende wielen. De tocht verliep gelukkig probleemloos maar wel een nogal hobbelig parcours. Eindelijk bereikten ze het moeras die ze bij het vorige bezoek hadden overgestoken met een klein rubberbootje. Nu was het zaak al hun meegebrachte spullen over te zetten naar de oever op enkele minuten van de ruïne en het verborgen dodenakkertje.

“Kunnen we alles in één keer overzetten Willy? Deze rubberboot is twee keer zo groot als de vorige. Ik heb zonet de luchtcompressor aangesloten aan de autobatterij en ik laat de motor even verder draaien omdat dat ding nogal wat vermogen nodig heeft.”, merkte Dom op.

“Sorry Chef... dat worden drie overzetjes. Twee voor al onze spullen en het derde voor personenvervoer.”, grijnsde Willy. Doc lachte hartelijk. Ook al was het acht uur in de morgen... de warmte van de dag begon zich langzamerhand te laten voelen. Het duurde ongeveer een klein kwartier eer de rubberboot klaar was voor gebruik. De compressor voelde vrij heet aan toen Willy het ding loskoppelde en terug in de autokoffer legde. Dom hield zich bezig met het inladen van hun speleologie-spullen terwijl Doc alles rangschikte. Eerst zou Willy alle spullen overbrengen. De breedte van het moeras was circa zestig meter... Die zestig meter die Dom en zijn inspecteur hadden doorwaad. Datzelfde veen waar Willy bijna verdrongen was door de zuigkracht van het moeras. (*lees Boekdeel II 'De Duistere Orde der Witzusters', noot van de auteur*). Dom keek toe hoe zijn vriend met de meeste

spullen naar de andere kant peddelde. Hij kon daarna zien hoe Willy alles uitlaadde en terugvoer naar hem en Doc. Een half uur later droegen ze de spullen met zijn drieën naar het dodenakkertje waar ze zich installeerden. Eigenlijk kon niemand hen nog zien vanaf de Blokkersdijk, afgeschermd door bomen en struikgewassen. Willy zette de tent op met een ontstellend gemak die Dom hogelijk verbaasde. Maar bij nader onderzoek rondom het open graf waar hij eerder het kleinood had gevonden zag Dom iets wat hem allerminst aanstond. Door de regen van deze nacht vond hij een vers voetspoor en niet zomaar één...

Kurt Steinwalz, veiligheidsofficier van het Vaticaan maakte een nieuwe afspraak met schepen Lydia 'Patapouf' Verbeelen...

In tegenstelling tot vorige keer dat Steinwalz een afspraak bekwam met Patapouf in de hoedanigheid van een rogatoir agent met diplomatieke status, ging hij nu als gewoon buitenlands burger voor een bedrijf.

Kurt Steinwalz bij Lydia ‘Patapouf’ Verbeelen

Toen Verbeelen de naam op de afsprakenlijst zag staan schrok ze zich te pletter en brulde haar secretaris Kris Krabbé dat hij die naam van Steinwalz onmiddellijk dient te schrappen. Ze wilden niet meer geconfronteerd worden met die rotslechte gemenerik die haar pas gekochte dure spullen kapot scheurde. (lees Boekdeel II ‘De Duistere Orde der Witzusters’, noot van de auteur) Trouw als vanouds schrapte Krabbé de naam van Steinwalz maar hij vergat betrokkene op de hoogte te brengen en dat ging opnieuw problemen brengen voor de obese Patapouf. Maar moest Krabbé zich dat wel aantrekken? Hij dacht in zichzelf van niet...

Steinwalz wist waar Dom en zijn twee vrienden naartoe gingen. Hij was er vannacht geweest maar had er niets gevonden en de open grafput ingaan trok hem

niet bijster aan om dat 's nachts te gaan doen. En... je mocht immers zelf nooit de rust van de doden verstoren was een heilig adagium voor Dom, net als voor Kurt. Dat liet hij liever over aan anderen. Hij had de zerken en graven van het vervloekte bosdodenakkertje onderzocht en bestudeerd. Veel had Steinwalz er niet kunnen uit opmaken. Maar één graf viel hem dadelijk op. Het lag wat afgezonderd tegenover de ordelijke, in rijen gegraven dodenputten. Hij maakte er diverse foto's van met zijn smartphone, stuurde ze MMS naar Sforza. Steinwalz vroeg zich terdege af wat de aartsbisschop van Milano hiervan zal zeggen. Heel eenvoudig zal het nooit worden.

Dat graf werd allicht gegraven zoals de kerk rond 1700 voorschreef maar het leek Steinwalz ook veel te veel mis in de manier van begraven. Volgens de geschiedkundige vademecum werd een pastor altijd begraven zoals de kerk voorschrijft in die tijd. Hoofd naar het noorden gericht en voeten zuidwaarts. Aan de vorm van de put kon Steinwalz zien dat de pastor Cools, vooropgesteld dat hij hier begraven lag, met hoofd zuidwaarts en voeten noordelijk gericht.

Dat strookte absoluut niet met de toenmalige vigerende regels van de katholieke kerk. Hij herlas zijn SMS boodschap met de foto en stuurde het vervolgens door. Steinwalz was er zich goed van bewust dat er nog heel veel te zoeken valt. Maar hij zal de antwoorden stuk voor stuk vinden en ontleden. Er zat hem wel iets dwars... Wat moest hij doen tegen de rechercheur Degryse? Kurt besloot deze schrandere politieman scherp in de gaten te houden.

Eminentie,

Dit graf die u op de foto ziet ligt wat afgezonderd op het voormalige 'Galgenberg'. Het is op een specifieke manier geordend zoals de Kerk voorschrijft, hoofd naar het noorden en voeten zuiden gericht. De vraag is echter of die wel het juiste graf is. Alle andere graven werden kris kras aangelegd en hadden dus mogelijk geen belang voor ons onderzoek naar kapelaan Cools. Ik zal het wel nauwkeurig onderzoeken.

Uw toegenegen

K. Steinwalz

Steinwalz maakte zich geen illusies. Mogelijk was dit het gezochte graf. Het zou mogelijk het graf zijn van kapelaan Cools, meende hij. Uiteraard zou Cools omgekeerd begraven liggen zoals de gemaskerde Il Camerlengo het had opgedragen aan zijn conquistadores in het oude Andouerpis, hoewel zoiets ten strengste verboden was. De vraag luidde of het gezochte ornament zich nog tussen de overblijfselen bevond? Steinwalz hoopte vurig van wel. Hij vroeg zich af hoe hij het te weten zou kunnen komen zonder dat graf zelf te moeten exhumeren. Geen gemakkelijke opgave en monseigneur Sforza liet gewoon alles aan hem over, carte blanche dus. Soms was dat geen aangenaam werkje voor Kurt en zo'n graf van binnen onderzoeken hoort daar bij. Zulke werkjes haatte hij echt. Maar een bevel van het Vaticaan is dan ook heilig en moest zonder morren uitgevoerd worden.

Bij Patapouf zou hij een officiële aanvraag indienen gedurende een bepaalde periode werken te mogen uitvoeren voor proefboringen en dergelijke voor onderzoek van de Euraziatische tektonische plaat. Er was immers een afdeling van het Vaticaan die zich bezig houdt met aardbevingen controle en dergelijke. Dat werd in leven geroepen sinds de aardbeving van L'Aquila in 2009 in Italië die een kerk met vele gelovigen met de grond gelijk maakte. 278 doden! Kurt herinnerde het zich nog als gisteren. Toen was hij nog een simpele en laag geplaatste paleiswachter van het Vaticaan. Maar eigenlijk was dit een met Sforza afgesproken voorwendsel om officieel te werken. Kurt Steinwalz wist vrij zeker dat Patapouf het zou weigeren. Maar vragen en aanvraag indienen heeft hij dan uitdrukkelijk wèl gedaan mocht het ooit tot een juridische botsing lopen tussen het Vaticaan en de provincie van stad Antwerpen. Mooi meegenomen dus! Zijn tijd was te beperkt gezien de op stapel staande expeditie naar de Zwarte Zee in de buurt van het Slangeneiland met die Antwerpse rechercheur en zijn twee vrienden. *(lees Boekdeel II 'De Duistere Orde der Witzusters', noot van de auteur)* Steinwalz die echter van toeten noch blazen wist over de afzegging van de afspraak, bood zich stipt aan bij het kantoor van de eerste schepen. Secretaris Kris Krabbé schrok ontzettend toen hij Commander Steinwalz zag binnenkomen, weliswaar niet in uniform maar gewone burgerkleding. Zijn Sig Sauer in de schouderholster was er helaas ook weer bij, merkte de secretaris op. Maar doorgaans maakte Steinwalz gebruik van zijn eigen oude Lüger omdat hij vond dat dit soort Duitse wapens bijzonder efficiënt en trefzeker zijn. De nazi's wisten sowieso van wanten inzake

wapentechnologie. Punctueel en trefzeker! De Nazi-Lüger was zijn tijd ver vooruit, meende Steinwalz.

“Uwe excellentie... de heer Commander Steinwalz biedt zich aan en wenst u onmiddellijk te spreken.”, mummelde Krabbé met bange stem. Een snerpende gillende vloek ratelde het smoorluid uit de intercom. En weer moest Steinwalz zijn oren afschermen tegen die loeiende donderende diamantstem van schepen Verbeelen. Steinwalz overwoog even een extra arbeidsverzekering te vragen aan Aldo Sforza voor die aanval op zijn trommelvliezen van die corpulente trut.

“Onnozele darmtoerist ik heb u bevolen... GEEN STEENDINGES!”, brulde ze nog wat harder. Dat vrouwmens beschikte over echte machtige gigantische blaasbalgen van longen, meende de Commander wrang. Toch zal hij haar spreken, koste wat kost. Hij zal alleen met een schriftelijke weigering aangevuld met de juiste redenen van weigering terug weggaan. De Commander grinnikte bij het idee dat dit alles slechts een farce was. Ze moest het eens weten dacht hij lachend.

“M-m-meneer w-w-wilt n-niet weg-weg-weggaan, U-u-uwe Ex-ex-excellentie.”, hakkelde Krabbé doodsbang. Een knalharde bonk op de tafel van Patapouf galmde uit de intercom. Plots vloog de deur van haar kantoor open en Patapouf stampvoette naar de wachtzaal.

“Luister eens hier gij stinkende groenvlekkerige darmflorafliirter... ge zet hier geen luizenpoot van u meer binnen. Vanaf vandaag zijt gij definitief personno niet gratis, goed gesnopen hangbuikvarkenkonteneuker? Loempe, stoemme afgelebberte strontkwabaal!”, brulde ze zo hard ze maar kon om Steinwalz te overbluffen. Steinwalz prees zichzelf dat hij in de gauwte oordopjes had gekocht en zonet opgezet. Maar zelfs dan nog deed haar getier pijn in zijn oren. Wat kon die vette zeug knalhard brullen!

“Bent u nu eindelijk uitgetierd madam? Ik kwam enkel voor een toestemming om aardbevingscontroles van de Euraziatische plaat te kunnen doen op bevel van mijn werkgever. Enne... het is niet personno niet gratis maar *‘persona non grata’* begrijpt u madam de pensdikke cochon?”, corrigeerde hij haar rustig en spottend. Ze ontplofte en begon met beide voeten op de grond te trappelen van hevige colère.

“Van onder mijn ogen uit lelijke olifantenschimmelslurf... vort... vort, weg, weg hier! Die toestemming kunt ge steken in je stinkende diarree-hol!”, bralde ze zo luid en schetterend als mogelijk over. Steinwalz stond op met een spottende grijns

van oor tot oor. Hij had het gesprek op zijn smartphone opgenomen en liet het haar beluisteren.

“Zoals u ziet heb ik uw blasfemisch bolwangig lawaaiig gesnater opgenomen en overweeg dit te sturen naar de rechtbank van de eerste aanleg met een strafklacht tegenover uw persoon. U heeft me zwaar beledigd en zoiets laat ik niet onbestraft gebeuren. Dag madam de schepen... tot binnenkort in de rechtbank.”, grijnsde Commander Kurt Steinwalz lachend. Patapouf zei niets meer en stampvoette terug naar haar kantoor. Haar toeslaande kantoordeur kon je tot ver in de omtrek horen. Hij had het gesprek speciaal opgenomen om haar een hak te zetten. Patapouf had immers klacht neergelegd bij het Vaticaan tegen hem wegens het vernietigen van haar pas gekochte dure luxe spulletjes. Het had Steinwalz een zware berisping opgeleverd. Die ging dat zich nu verhalen op deze dikke obese schreeuwzeug. Een toestemming om proefboringen te verrichten was immers alleen maar een voorwendsel geweest. De Kerk kon nu per kerende strafklacht tegen haar indienen wegens het diep beledigen van een hoge veiligheidsfunctionaris met diplomatieke status (die hij op dat moment niet had) in een rogatoire opdracht. Monseigneur Sforza kon dit keer echt dik tevreden zijn, wist Steinwalz grinnikend. Dit keer kwam dat stom dik octopusachtig viswijf er niet best uit. Zo... dat was goed afgelopen. Nu zou hij zich verder bezighouden met het bespieden van die slimme rechercheur Dom Degryse. Hij besloot op de nacht vóór Dom op speleologische tocht ging, iets specifiek te zetten op dat aparte graf zodat die rechercheur ertoe kon besluiten dat graf te exhumeren. Steinwalz wreef in zijn handen. Dat wilde hij echter voor geen geld missen. Hij zou de rechercheur en zijn acolieten vanop afstand scherp in de gaten houden. Hij vroeg zich af of hij een drone zou gebruiken of een scherpe lange afstand verrekijker. Ach... hij zou wel zien. Steinwalz had immers talrijke mogelijkheden tot zijn dienst om die drie scherpzinnige mensen te bestuderen. Maar de Commander maakte zich geen illusies. Die drie zijn zeer achterdochtig en kunnen zonder dat je het weet snel in de gaten hebben dat ze gevolgd werden. Eigenlijk bewonderde Steinwalz hen omwille hun strategisch wantrouwen en de manier hoe ze daarmee omgaan. De Commander zou hen liever in zijn ploeg hebben en behoorlijk opleiden. Die rechercheur had sowieso een militaristische visie, net als hij, vond Steinwalz. Zulke mensen laten zich op geen enkele wijze bedotten.

De Commander houdt van dit soort mensen. Hij vroeg zich af of hij ooit bevriend kon worden met die drie slimmeriken. Hij hoopte het wel maar daar kon nu helaas geen sprake van zijn. Bovendien had de aartsbisschop van Milano hem verboden vriendschap te sluiten met hen, iets wat Steinwalz spijtig vond. Eén ding was zeker... hij moest die drie vrienden niet voor de voeten lopen want dan kwam er gegarandeerd hommeles van en daarvan zou hij de dupe worden, want het zijn stuk voor stuk hoog intelligente kerels...

Dom had een vers voetspoor ontdekt toen hij zich met zijn twee vrienden installeerden bij het kleine boskerkhofje in het Verdronken Land van Saefthinge...

Doc had de tent opgezet en Willy hield zich bezig met het installeren van de tent en benodigde communicatie-apparatuur. De voorbereidingen duurden een hele voor middag. Dom vloekte omdat er zoveel tijd in kroop alles op orde te hebben. Hij legde de wetsuits klaar die hij en Willy zouden aantrekken alvorens de open grafput in te gaan. Toen zag Dom iets wat hij niet verwachtte... een voetafdruk... verder nog één... Wie was hier in dit godvergeten gat geweest en nog wel pas onlangs? De voetsporen leidden naar een graf dat wat afgezonderd lag en niet in dezelfde richting lag als de andere. Zou daar het graf van de geëxcommuniceerde kapelaan Cools zich kunnen bevinden. Wat had dat te betekenen? Dom wist het niet. Hij liep naar dat vreemde graf en daar lag iets... iets bijzonders...

“Hee Dom... je staat daar te suffen jongen. Kom eens helpen!”, riep Doc terwijl hij zijn labo-spullen rangschikte en klaarzette. Maar Dom reageerde er niet op. Zijn blik bleef onveranderlijk in dezelfde richting te staren. Doc begreep dadelijk dat de rechercheur iets moet hebben gezien. Hij stond op en liep naar Dom.

“Wat zie je nu? Is er iets? Voel je je wel goed?”, wilde Doc weten. De rechercheur schudde het hoofd en wees plots op de modderige grond. Toen begreep de schouwarts het... voetsporen en nog wel erg vers. Er was dus iemand in de buurt die hier niets te zoeken had. Dom knielde neer om de sporen beter te bekijken. Het waren stevige wandelschoenen, speciaal geschikt om alpentochten

te maken... bergschoenen dus. Maar die hoorden hier op dit eilandje niet thuis. Er moest hier iemand hebben rond gesnuffeld.

“Hmm... er loopt dus iemand rond. Misschien een wandelaar die verdwaalde?”, meende Doc te weten maar Dom schudde ernstig het hoofd.

“Nope Doc... Dat kan al zeker niet want dan zou die verdwaalde wandelaar een bootje moeten hebben om tot hier te raken, maar bekijk de afdruk van de hiel.”, maande de rechercheur zijn vriend aan.

Voetafdruk met het Vaticaan embleem

Hij wees naar het speciaal patroon op de zoolgroeven. Doc zag het niet, hoezeer hij zich ook inspande. De schouwarts bleef maar turen naar het voetspoor, maar herkende er niets op. Hij zag alleen de schoenafdruk van stevige bergschoenen.

“Maar allez Doc... bekijk die groeven. Bekijk die tekening. Wat zie je dan?”, vroeg Dom peinzend. De schouwarts spande zich erg in maar kon er helaas niets van maken. Voor hem waren dat gewone zoolgroeven van stevige dure bergbottinnen. “Hierzie...”, mompelde Dom en hij wees uitdrukkelijk naar de speciale afdruk van de zoolgroeven. Toen zag Doc het... het patroon leek op een bijenkorf en de sterretjes kruiselings eronder leken op sleutels. Nu herkende hij het dadelijk! “Vaticaan!”, riep Doc geschrokken. Dom maande zijn vriend stiller

te spreken met heftig wuivende handbewegingen. Doc begreep het. Die loebas kon zich ergens verschuilen en hen in de smiezen houden. Hij verontschuldigde zich. Dom schudde glimlachend het hoofd en wees naar de volgende voetsporen die naar een afgezonderd graf leidden. Beide mannen liepen er naar toe en Willy kwam hen hollend tegemoet met kompas.

“Dat graf ligt helemaal anders gerangschikt dan degenen die hier min of meer ordelijk werden gegraven. Doc nam plots Willy’s speciale gyrokompas en bekeek de noordelijke richting.

“Ik snap het... misschien. De andere graven zijn niet katholiek christelijk aangelegd maar dit hier wel. Kijk maar... de andere graven liggen noordwest-westelijk en dit hier pal noord. Misschien ligt hier de gefolterde kapelaan Cools begraven, althans als we het Schotschrift van Nele Van Dorsmael... eum... de passage van pastor Marcus mogen geloven. Maar kijk... het is geen opgehoopt graf en het kruis hangt onderste boven.”, zei Doc wijzend naar een afgebroken en vermolmd, groen uitgeslagen plankje.

“Als je gelijk zou hebben, Doc, zou daar ergens ook het skelet van novice Franciskus er moeten liggen. Kijk ik heb de desbetreffende passages over dat dodenakker uitgeprint.”, vertelde Dom die de passage dicteerde.

... Hij trachtte zich met de moed der wanhoop los te rukken maar de kist leek plots veel te zwaar en hoe meer hij bewoog, hoe dieper de lijk-kist zijn gezicht in de klei drukte. Het was echt alsof dit vreselijke ding hem wilde vermoorden, dacht Franciskus in wilde paniek. De jonge kapelaan kon niet meer ademen en spartelde wild met uitstekende armen. De kist woog buitenmatig zwaar. En hoe meer hij bewoog en spartelde, hoe dieper de kist zijn lichaam de grond in perste (...) De onverbiddelijke doodskist zoog zich almaar vaster in de drassige kleimodder in het donkere graf en het gezicht van de arme kapelaan dieper in de natte modder duwend... duwend... pressend... centimeter na centimeter. Franciskus begon wild te schudden, te bonken en toch bleek de door God vervloekte doodskist zijn gezicht onverbiddelijk telkenmale dieper en dieper in de grond te persen. Bijna zijn gehele hoofd lag onder in de drassige plas. Franciskus voelde zich stikken en zijn lichaam snakte heftig naar lucht... die heerlijke bevrijdende lucht...

die maar niet kwam. Hij trachtte zich voor de zoveelste keer wild met zijn armen te zwaaien omdat hij ontzettend verzwakt was. Een laatste almaar zwakker wordende beweging... en de jonge kapelaan stierf even later een gruwelijke erge verstikkingsdood...

(lees Boekdeel II 'De Duistere Orde der Witzusters', noot van de auteur)

Dom toonde zijn notaboekje hierover aan Doc en wees naar de betreffende pagina. “Zie je? Heel die passage had me sterk aangegrepen. En als ik gelijk heb... ligt daarbeneden het skelet van die jonge kapelaan–novice Franciskus.”, concludeerde Dom peinzend. Maar als dat zo is... is dat kleinood dan ook van Cools of is het van een andere overledene die met hun zaak totaal geen uitstaan hebben? Alleszins erg vreemd, vond Dom.

“Dan ligt die dood gefolterde kapelaan Cools dààr niet begraven?”, schrok Willy op. Dom knikte instemmend. Hij knielde neer op zijn hurken voor het graf terwijl hij naar Doc en Willy keek.

“Inderdaad... Het kleinood dat ik vond lag in dat andere open graf, waar we onze spullen hebben gezet en waarin ik gedonderd was. Dàt moet het graf geweest zijn van kapelaan Cools... of het was van iemand anders, wat ik wel betwijfel. Dat Cools zijn resten en zelfs zijn kist er niet meer in lagen klinkt nogal bevreemdend maar ik denk niet dat grafrovers dit konden gedaan hebben, getuige dat uitgegraven gangenstelsel dat we wilden onderzoeken. Dat stelsel moest al hebben bestaan vóór Cools daar begraven zou worden. Ik vermoed dat het de Witzusters zelf waren die het lijk van Cools hebben meegenomen zonder aandacht te schenken aan wat die gemaskerde calificadore, broeder Azazel, na Cools' dood in zijn buik naaide. Maar... ik denk echter wel dat iemand dat kleinood zocht en echter nooit gevonden heeft. Ik heb het overigens gevonden tussen omgewoelde leem... omgewoeld door mijn val in dat gat.”, schoolmeesterde Dom nadenkend. Doc knikte. Het was alleszins erg logisch. Dan blijft de vraag wat ze met dat ding zouden hebben gedaan? En waar is het lijk van de kapelaan als dat kleinood in zijn lichaam werd genaaid, direct na zijn folterdood?

Inderdaad mogelijk wat Wicca–achtige rites voltrekken samen met een mensenoffer alsook die getande sikkels? Doc uitte zijn gedacht. Dom haalde zijn schouders op. “Allemaal erg logisch en alleszins mogelijk.

Donc... of we die kwestieuze vraag ooit met zekerheid kunnen beantwoorden blijft gissen tot sint Juttemis, vrees ik.”, merkte de rechercheur triest op. Doc knikte fel. “Blijft nu de zaak... wat gaan we het eerst doen? Dat skelet van kapelaan–novice Franciskus uitgraven en checken? Of nu dadelijk dat gangenstelsel onderzoeken?”, wilde Willy weten. Dom vond het een goede vraag doch schudde slechts het hoofd. “Nope... dat loopt niet weg. Eerst even uitvogelen waarnaar die gangen ons leiden. Als ik het correct heb, komen we sowieso uit in die catacomben of crypte van dat vervallen klooster waar we de hallucinatie van Pietje de Dood gezien hebben. En die nis waar mijn tweelingzus Donia’s lichaam na haar dood moest worden bijgezet.”, bromde de rechercheur nadenkend. Die gedachte maakte Dom mistroostig, vooral omdat zijn zus zich nog steeds in coma bevindt.

“Oké... maar wat bent u daar van plan Chef?”, vroeg Willy die huiverde bij de gedachte alweer in die donkere en lugubere catacomben te moeten vertoeven voor onderzoeken. Hij was nog steeds niet die gruwelijke doodsangst vergeten nadat de Chef en hijzelf een verschrikkelijk levensechte hallucinatie van de ‘*Grim Reaper*’ hadden gezien. Wat deed dat monster daar beneden? En wat deed het als een wolkachtige mist in Frahan? Willy was ervan overtuigd dat dit wezen, als het echt de ‘*Grim Reaper*’ was, hij en de Chef niet meer hadden geleefd. Het moest dus wel een zinsbegoocheling geweest zijn. (lees Boekdeel II ‘*De Duistere Orde der Witzusters*’, noot van de auteur) Maar dat kon Willy niet meer accepteren. Daarvoor hebben ze al teveel meegemaakt!

“Ik wil weten hoe men er eeuwen geleden een correcte voorspelling konden doen over mijn tweelingzus. Op de plaquette stond haar, en derhalve ook de mijne, juiste geboortedatum 19 januari 1972. Dezelfde type van plaquette met mijn naam en geboortedatum vonden we in dat enorme ondergrondse familiemausoleum op het Schoonselhof. Wat is daar in godsnaam de bedoeling van? Ik snap er echt de ballen van. Ik ben maar een gewone jongen, geen Christus of godheid. Heb ik een bepaald doel op deze aardkloot? En de hechte vriendschap met jou en Doc heeft ook ergens een doel in dat opzicht bekeken... maar wàt... wàt in godsnaam?”, vroeg Dom zich luidop af met veel emotionaliteit in zijn stem. Doc legde troostend zijn hand op Doms schouder. De schouwarts begreep de tweestrijd van zijn jongere vriend maar al te goed. Het was dan ook een zeer merkwaardige samenloop van vreemde omstandigheden waar niemand een touw kon aan vast

knopen. Nooit eerder hadden de drie vrienden een zulk onontwarbaar kluwen van onsamenhangende gegevens gekend.

En de vraag luidt of ze het wel ooit kunnen oplossen? Doc vreesde echter van niet, maar maakte dat niet kenbaar.

“Ik voel met je mee jongen. Het is inderdaad geen makkelijke kwestie. Ik voel me zeker met je verbonden al was het door het verdwijnen van mijn broertje Marcootje te Frahan.”, mompelde Doc nadenkend. Dom keek zijn goede vriend de schouwwarts aan met grote ogen. Uiteraard had Doc gelijk. Alles hangt met alles samen, synergetisch toch. Het kon gewoon niet anders. Maar waar is het correcte ontbrekende puzzelstukje dat alles vloeiend in mekaar zou zetten? Dom zag het echt niet zitten. Was er wel een ontbrekend puzzelstuk? Doch opgeven lag helemaal niet in zijn aard. Hij gaf nooit op zowaar hij Dominique Degryse heette.

“We gaan nu even een boterham eten en dan snel dat godverdomde hol in. Veel tijd hebben we helaas niet meer. We hebben veel tijd verloren aan het overbrengen van alle spullen. Dus snel nu!”, stelde Dom voor. Willy en Doc knikten instemmend.

Het campingtafeltje was nogal klein uitgevallen maar het lukte wel. Doc had een Six pack cola geopend en gaf Dom en Willy elk twee blikjes. Het was warm genoeg om zich te pletter te zweten, vond Dom. Maar zo meteen gingen ze de grond in en daar was het vrij koel. Dom kauwde op een knakworst en staarde nadenkend voor zich uit. Plots zag hij een vluchtige beweging in het struikgewas op een tiental meter van hen af. Dom stond recht om te kijken of iemand hen bespioneerde. Maar zijn scherpe ogen zagen helaas niets... helemaal niets meer.

“Huh Dom? Is er iets?”, vroeg Doc. Maar de rechercheur antwoordde niet dadelijk. Zijn scherpe ogen trachtten door de openingen van het struikgewas te turen. Buiten de bewegende bladeren van het struikgewas was er niets dat de aandacht de moeite waard is om te onderzoeken.

“Nee eigenlijk niet. Ik dacht dat er zich iemand in dat struikgewas verstopte om ons te bespioneren. Denk maar aan die voetsporen. Kennelijk heb ik me vergist. Misschien een dier... een steenmarter of zo.”, repliceerde Dom die nog steeds zijn blik op het struikgewas gericht had. Hij was desondanks geheel zeker dat ze bespied werden door de Commander Kurt Steinwalz, al viel dat moeilijk te bewijzen. Nou.

“Ik denk niet dat hier steenmarters zijn, Dom. Die beesten houden niet van moerassen en venen. Die zijn eerder dol op auto’s met het doorknagen van kabels.”, sprak Doc zijn jongere vriend tegen.

Doc had al eens de oneer gehad daarvan een slachtoffer geweest te zijn met zijn kleine Fiat naast de driewielige BMW Isseta die hij bezat. Het was een oldtimer in prachtstaat met heel weinig kilometers op de teller. Dom had het ding bewonderd.

“Ach wat... je zult wel gelijk hebben. Doc... zodra Willy en ik dat gat ingedoken zijn... hou de boel rondom jou scherp in de gaten want ik vermoed dat iemand ons desondanks alles, toch bespioneert hoor. Die Steinwalz!”, bromde Dom geërgerd.

“Ja hoor... degene die het in zijn koppetje krijgt om me te grazen te nemen maakt kennis met mijn oeroude, geladen en perfect werkende *Smith & Wesson*.”, lachte Doc terwijl hij zijn oeroude 19de eeuwse antiek prachtig pistool uit zijn koffertje greep. Dom grinnikte en lachte. Hij zou eens even de boze politiemans gaan spelen. “Heb je daar een schriftelijke vergunning voor Docje?”, vroeg Dom quasi streng als een betuttelend politieagent. Ook Willy kon zowaar moeilijk zijn lach inhouden. “Dat ziet ge van hier meneer polies!”, lachte Doc luid. Het schaterlachen klonk als bevrijdende muziek doorheen de triest weinige, maar dicht opeenstaande oude knoestige bomen en struikgewas. Het was een schaterlachen die de drie vrienden ontdeed van de stresserende spanningen van de laatste dagen. Dom stond op en trok zijn wetsuit aan. Makkelijk was dat allerminst met een fel bezweet lijf. Willy die iets gezetter was had er meer moeite mee maar uiteindelijk waren ze gepakt en gezakt om de afdaling en tocht door het ondergrondse gangenstelsel te beginnen. Willy checkte de mobilfoon en de GoPro camera’s op hun helmen.

“De UKW golf is erg sterk jongens. Zolang we niet door lood moeten lopen zal Doc met veel gemak ons kunnen spreken en zien wat we doen. Ik heb voor de veiligheid toch mijn blaffer, mijn Browning, bij me.”, vertelde Willy ietwat bibberachtig. Hij had last van coïmetrofobie en claustrofobie. Maar geen haer op zijn kop dacht er aan de Chef in de steek te laten. Samen er in en samen er uit. Dat was altijd al zijn devies geweest.

“Ha Willy... dat treft. Ik heb ook mijn kanon bij me, al draag ik dat niet van harte. Je kunt echter nooit weten. Donc... een kogel uit mijn kanon zou zelfs een spokende ‘*Grim Reaper*’ in twee rukken.”, grinnikte Dom terwijl hij zijn eigen pistool, zijn eigen persoonlijke eigendom, de *Desert Eagle* liet zien. Nu voelde

Willy zich meer gerustgesteld. Beide mannen liepen haar de open grafput en daalden af via de sterke touwladder. Doc zette zijn laptop op en kon de twee goed zien op zijn beeldscherm. Ondanks de zomerse hitte kreeg Doc kippenvles op zijn armen toen hij op zijn laptop zijn twee vrienden het gangenstelsel in trekken. Zelfs felle licht van hun LED-stralers raakten geen vijf meter ver door de huiveringwekkende duisternis. Doc zag de stutten die de boel van bovenaf ondersteunden. De leemgrond was alleszins taai en nog ietwat vochtig. Doc merkte op dat er al eeuwenlang geen mens meer in geweest was. Dom bescheen elke wand met zijn straler maar buiten die taaie leemgrond en plantenwortels waarvan sommige allang, zelfs eeuwen dood en compleet verdroogd zijn, was er niets speciaals aan te merken. Dit keer zijn ze de andere kant van het gangenstelsel binnen gegaan. Er leek vreemd genoeg geen einde aan te komen. Dom vroeg zich af of de konijnenpijp via de catacomben van de OLV kathedraal waarlangs ze vorige keer uitkwamen in de klooster ruïne van de Witzusters iets te maken had met dit gangenstelsel onder het vermaledijde dodenakkertje? Wat was de zin van dit alles? Hoe langer de rechercheur er over nadacht hoe onlogischer en mysterieuzer de hele zaak hem leek, maar ergens moet er wel een verborgen logica in zitten. Dom vond echter geen andere optie en zocht in gedachten nog verder naar mogelijke andere alternatieven.

“Don’t jump too early to a conclusion!”, bromde Dom hardop tegen zichzelf. Willy schrok op maar ook Doc die alles via zijn laptop volgde kreeg plots kippenvel.

“Hee Chef? Wat is er? Heeft u iets gezien?”, vroeg Willy met lichte paniek in zijn stem. Dom schudde het hoofd en toverde zijn grinnikende Tom Cruise grijnslach op zijn gezicht. Het laatste wat hij wilde was zijn vrienden bang maken. Maar Dom zelf voelde zich wel bang worden. Waarschijnlijk komt die groeiende angst van de enggeestige atmosfeer hier.

“Oh nee jongens... het was simpel tegen mezelf gericht. Ik mijmerde over de mogelijke opduikende puzzelstukken in deze kwestieuze zaak. Ik zei tegen mezelf niet te snel over te gaan tot voorbarige conclusies. Meer moet je er niet achter zoeken, Sorry jongens...”, lachte Dom. Willy merkte wel dadelijk op dat het lachen van de Chef niet oprecht gemeend was. De Chef worstelde met een serieus probleem. Misschien wel over die ‘*Grim Reaper*’. Laat het in godsnaam niet waar zijn, bad Willy in gedachten. Hij wilde er geen tweede of derde ontmoeting meer

mee hebben. Dat bottige vleesloze monster in kapmantel met zijn gigantische scythe was al gruwelijk... meer dan angstaanjagend genoeg. Dom liep behoedzaam verder. Op de onregelmatige grond lagen ribbogen, knoken en gebarsten schedels. Dom probeerde ze te vermijden maar kon niet verhinderen dat zo'n ribboog brak met een gruwelijk klinkende luguber schrapende krak onder zijn voeten. Willy kampte met dezelfde problemen. Doc die alles op zijn laptop kon zien en volgen, grinnikte even. Het krakend knisperend geluid van brekende botten is hem welbekend.

Als schouwarts diende hij vaak ribben weg te knippen met een bottenschaar. Het gaf net zo'n geluid. Hij was het gewend maar zijn vrienden hadden ervan gegruwd.

“Akelig, dat geluid hé jongens?”, schalde het plots in de oortelefoontjes van Dom en Willy. Die schrokken zich haast te pletter. Dom had er de pest in wegens dat gebrul van Doc. Die verdomde ouwe dwaas!

“Ja Docje... maar jouw brullend raaskallend getier door onze telefoontjes klinkt nog akeliger, luguberder en ijzingwekkender!”, gromde Dom quasi boos. Maar zijn oren deden wel pijn van Doc's gebrul in de microfoon. En de goede man was er zich niet van bewust. Een schaterlach van Doc en Willy was het antwoord. Dom voelde zich dan uiteindelijk geruster nu hij wist dat Willy en hun oudere vriend Doc niet meer zo angstig waren.

Bang zijn verlaagde hun moreel en moest ten alle prijze voorkomen worden.

“Komaan Willy... verder nu. We hebben al te veel tijd verprutst.”, bromde Dom verder. Willy knikte en volgde de Chef op een drafje maar ineens bleef hij staan.

“Chef! Kijk ginds...”, klonk het plots paniekerig. Met bibberende vinger wees de inspecteur naar de pikzwarte duisternis vóór hen. Dom zag het ook... talloze rode lichtjes... ogen! Rattenogen. Dom was er zelf niet erg gerust in, maar dat liet hij zeker niet blijken aan zijn bange vriend.

“Dat zijn gewoon ratten jongen... niet ongerust zijn. Ik heb enkele spulletjes in mijn zak om ze bang te maken.”, grinnikte Dom en haalde een kleine tube uit zijn zak. Het ding had een kleine lont die Dom aanstak.

“Let maar op. Het maakt bijna geen lawaai maar vele felle flitsende kleuren.”, zei Dom en wierp de brandende tube in de richting van de rattenogen. Een doffe lichte, haast onhoorbare knal en de tube besproeide draaiend wild zijn vuurwerk rond. Op die plaats werd het even helder als het daglicht. Dom wachtte tot het

ongedierte zich angstig piepend uit de voeten zou maken. Maar ze bleven gewoon zitten. Meer nog... de lichtende rode oogjes kregen een erg kwade uitdrukking. Dom vond het maar raar dat ze niet bang waren van dit helse vuurwerk. De rechercheur wist nu dat hij erg voorzichtig moest zijn.

Hij kon echter het groeiende kippenvlees onder zijn wetsuit niet onderdrukken. Waren dat wel ratten? En het werd nog erger. De rode ogen kwamen almaar dichterbij. Dit waren geen rattenogen meer. Ze zweefden in elkaar en werden zo groot als dessertlepels. Dom vroeg zich wat het zou kunnen zijn.

Maar Willy kon het zicht van dat gruwelijk tafereel niet meer aan en gilde zo hard hij kon. Nu werd zelfs Dom doodsbang, niet zozeer om zichzelf maar om zijn iets oudere vriend. Zou hij vanwege zijn fobieën compleet gek aan het worden? Het zag er inderdaad wel naar uit. Hij zag dat Willy aanstalten maakte om hard weg te lopen. Maar dat was niet de juiste handeling. Reageren op paniek is immers nooit goed!

Dom greep zijn goede vriend bij de arm en gaf hem een quasi vriendelijk lachje...

Steinwalz hield de drie vrienden Dom, Willy en Doc in de gaten vanuit de Blokkersdijk, ongeveer een kleine kilometer van ze af...

De Commander regelde zijn sterke Zeiss verrekijker af die op een dure tripod stond.

Zo leek hij een ornitholoog die het gevogelte bestudeerde. Een perfecte camouflage.

Hoewel de afstand ongeveer een kilometer bedroeg kon hij Doc die naar zijn laptop tuurde heel goed zien en zelfs de beelden die op zijn screen verschenen. Het was dan ook een extreem dure verrekijker speciaal geslepen om heldere en scherpe beelden te verkrijgen op maximaal drie kilometer verder. Het was een pareltje in de glasbewerkingstechnologie...

Steinwalz vroeg zich af waarom ze niet eerst dat onchristelijk graf hebben onderzocht. Hij was er zeker van dat juist in dat graf het kleinood lag dat het Vaticaan ten alle prijze in bezit moest hebben. Natuurlijk had Steinwalz het Schotschrift van Nele Van Dorsmael niet gelezen anders had hij geweten dat het

weinig waarschijnlijk was dat kapelaan Cools daar mogelijk begraven zou liggen. Zou die rechercheur hebben geweten dat hij het was die hen vanuit de straat in de gaten hield? Allicht wel. En hij liet opzettelijk zware voetsporen achter om het drietal te laten weten dat ze in de gaten werden gehouden door de Kerk. Die Dominique kwam immers naar buiten gestoven toen hij die mannen vanuit zijn auto in de gaten hield. Soms vervloekte Steinwalz zichzelf dat hij geen handlanger had gevraagd aan Sforza. Maar die zou hij toch niet hebben gekregen, wist Steinwalz. Die rechercheur Degryse is een uitermate intelligente en zeer schrandere politiemans, meende de Commander lichtjes bewonderend. Steinwalz beseftte immers eens te meer dat hij die rechercheur alweer onderschat heeft. Zulke mensen hebben ze bitter hard nodig in het Vaticaan, meende hij te weten. Doch Degryse zou daar nooit willen werken als rechercheur, laat staan als atheïst... of was hij een agnost? Ach het maakte geen mallemoer uit! Hij moest dichterbij zien te komen. Steinwalz wilde weten wat Degryse in die open grafput is gaan doen? Hoewel hij met zijn sterke verrekijker de schouwarts zeer goed kon zien en de beelden op het scherm was het toch niet voldoende. De zon weerspiegelde vaak op dat beeldscherm van die laptop zodat hij die rechercheur met zijn vriend niet duidelijk meer kon zien op het beeldscherm van Doc's laptop. Hij had al een paar keer geprobeerd hen af te luisteren op verre afstand doch dat lukte helaas niet, allicht omdat ze mogelijk een UKW golf gebruikten. Een privé radiosignaal dus. Toevallige voorbijkomende wandelaars negeerden de man en daar was Steinwalz blij om. Hij wilde geen pottenkijkers in zijn buurt. Maar plots waren er wolken die het zonlicht verduisterden en het beeldscherm was weer in een vrij zicht-modus. De Commander zag ook die vuurrode ogen die naderbij kwamen in het gangenstelsel op de laptop van Doc. Er leek kennelijk een hevig tumult bezig te zijn. Zijn vergezellende vriend leek in hysterische paniek te verkeren. Steinwalz sloeg instinctief en onbewust een kruisje. Voor zover hij kon zien verkeerden die twee in doodsgevaar. Toch bewoog de schouwarts niet. Sliep die misschien? De Commander kon het niet duidelijk zien omdat Doc met zijn rug naar Steinwalz gericht zat. Zou hij hen misschien moeten helpen? Nee... dat zou de monseigneur Sforza allerminst appreciëren. Hij moest ten alle tijde buiten zicht blijven tot de expeditie naar de Zwarte Zee startte. Maar wat de Commander nu zag op dat scherm vanaf die afstand, kon hij niet voor mogelijk houden. Als hij naar zijn menselijk meevoelen moest luisteren zou Steinwalz niet aarzelen en de

rechercheur te hulp schieten. Maar dat kan helaas niet gezien de kerk op alle punten voorgaat. Hij mocht dan wel aangesteld zijn door de aartsbisschop van België, Dadelmans doch enkel aan de paus of zijn rechterhand, aartsbisschop van Milano, eminentie Aldo Sforza was Kurt Steinwalz verantwoording verschuldigd. Steinwalz had dus geen keuze en kon Degryse niet helpen, iets wat hij eigenlijk erg spijtig vond. Zelfs ongelovigen moeten beschermd worden tegen de krachten van het Kwaad meende de Commander, hoewel dat niet het standpunt was van de aartsbisschop Milano, monseigneur Aldo Sforza die er de voorkeur aan gaf in de eerste plaats gelovigen te redden boven atheïsten en agnosten. In feite was Commander Kurt Steinwalz het daar niet mee eens...

Dom probeerde Willy te kalmeren. De vuurogen waren plots verdwenen, maar...

Met wild graaiende armen trachtte Willy zich uit de voeten maken maar Dom greep hem vast en probeerde hem te kalmeren. Willy was haast buiten zinnen van een gigantische doodsagonie. Gelukkig slaagde Dom erin hem tot bedaren te brengen door een Beatles liedje te zingen van 'A hard day's night' Willy moest er zo om lachen omdat Dom het met opzet zo vals mogelijk zong. Vreemd genoeg die vuurogen verdwenen gewoonweg. Beide mannen zetten hun speurtocht verder totdat...

“Willy kalm jongen kalm... ze zijn gelukkig allemaal weg. Het was een simpele hallucinatie... mogelijk veroorzaakt door inademing van hevige methaangassen. Die zinsbegoocheling liet ons net zien waar we het meest bang voor zijn. Bij jou en mij zijn dat oplichtende vurige ogen in het donker.”, suste Dom zijn vriend.

Dom en Willy onderzoeken de eigenlijke crypte van de Orde der Witzusters

Gaandeweg kalmeerde de inspecteur. Zijn coimetrofobie (*angst voor donkere begraafplaatsen en doodskisten en of menselijke skeletten en beenderen in de grond, noot van de auteur*) speelde hem alweer lelijk te parten. Willy kon echter een hevige rilling van diepe afschuw niet verhelen. Dom vond er niets beter op dan een liedje te zingen van een muziekgroep die ze beiden graag hoorden. Alhoewel de muziekgroep liedjes maakten, lang voor Dom en Willy geboren waren, zijn ze beiden gek op The Beatles.

*♪♪It's been a hard day's night, and I've been working like a dog
It's been a hard day's night, ♪♪ I should be sleeping like a log
But when I get home to you I'll find the things that you do
Will make me feel alright ♪♪
You know I work all day to ♪♪get you money to buy you things
♪♪And it's worth it just to hear you say you're going to give me everything...*

“Hopelijk neem je je mijn valse tong niet kwalijk maar ik zie dat het je wat helpt en ja... mij ook. Ik word er ook kalmer van.”, gromde Dom guitig en lachte opnieuw.

“Oké Chef... Dank u... maar zo vals zingt u ook niet, hoor! Het heeft inderdaad geholpen. Maar wat was dat nu echt... die spokenogen?”, bibberde Willy vragend. “Hier hangt een lichte, maar sterk geconcentreerde methaangeur. Dat gas kan rare dingen doen met ons brein. Gevolg... adrenaline stromen gieren door onze aders waardoor onze doodsangst fenomenaal toeneemt. Ook hypoxie (*zuurstoftekort in bepaalde delen van het brein, noot van de auteur*) heeft dat effect maar dat wist je al. Wat het in werkelijkheid was moeten uiteindelijk toch ratten geweest zijn. Als onze LED stralers in hun ogen weerspiegeld worden krijgt dat die vreselijke angstaanjagende rode kleur. Natuurlijk zijn die ratten bang weggestoven door dat bommetje vuurwerk, of door mijn vals gezongen liedje.”, lachte Dom schaterend in de hoop de spanning wat te verminderen, al geloofde hij zichzelf niet eens.

“Goed Chef... laat ons verder gaan of... wat ik nog liever heb... teruggaan naar Doc. Het is ondertussen al laat in de namiddag.”, repliceerde Willy met een forse kikker in de keel. Dom keek op zijn digitaal polsuurwerk. Ze hadden nog wel even tijd. Hij besloot nog een uurtje verder te gaan. Terugkomen zou slechts een twintigtal minuutjes in beslag nemen. Dom wreef zich plots de ogen uit. De gang splitste zich in twee in de vorm van een ‘Y’. Hij bescheen intensief beide gangen maar die zagen er net eender uit. Een extreem moeilijke beslissing, om te kiezen welke gang ze zouden nemen?

“Hee Doc... zie je dat ook? Een Y-splitsing van gangen. Ik kan niet echt tot een keuze komen welke we dienen te onderzoeken. Wat stel je voor?”, vroeg Dom in zijn mondspeaker. Doc bekeek het screen zo aandachtig mogelijk, maar kon niet tot een besluit komen. Hij bekeek uitermate aandachtig de linker gang waar Willy zijn LED-straler richtte en vervolgens de rechtergang naar waar Dom zijn straler wees.

Enerzijds bescheen Willy de linker zijgang en Dom de rechter en Doc probeerde. “Dom... stel je GoPro cameraatje eens wat scherper bij en verhoog de dioptrie met tien eenheden. Dan kan ik de grond en de wanden bestuderen. Willy, jij moet het ook doen. Beweeg jullie hoofden traag in rechthoekvorm rond en stop als ik het vraag. Ja? Vooruit dan.”, bromde de schouwarts die zijn sterkere bril had opgezet en intensief naar het beeldscherm staarde. De grond van de gang waar Willy keek was stoffig en droog. Instortingsgevaar bestond altijd maar dit was al enkele eeuwen oud. Zoveel gevaar zal er dan niet meer zijn! De grond en de wanden waar Dom naar staarde waren wel degelijk vochtig. Dat kon betekenen

dat die gang op een veen of moeras uitkwam. Dat is sowieso heel wat riskanter zonder rebreather of ademhalingscilinders. Dom bekeek de tweespalt. Van bovenaf bekeken met dit een soort van ‘Y’ vorm hebben.

Doch een T-vorm had hij veel onbehaaglijker gevonden. Die deden hem denken aan de joden in concentratiekampen... links was het leven en rechts was de dood. Daar had Dom iets over geleerd toen hij het Schotschrift van zijn biologische vader had bestudeerd. Dom had een stringent buikgevoel dat de linkerkant het beste was.

“Links Dom... Links... de gang waar Willy naar toe kijkt. Die lijkt me solide, droog en veiliger dan de rechter. De grond aan jouw kant is verderop nogal plakkerig en vochtig. Mogelijk komt die uit op een moeras of veen. Dat lijkt me een beetje tè riskant!”, waarschuwde Doc. Dom knikte en wenkte Willy verder te gaan in de linkse gang. Hij stak een blauw knipperende LED pointer stevig in de wand, zodat ze in het terugkomen niet konden verdwalen. Elke vijf passen verder bleven ze staan en beschenen de grond alsook de wanden van het gangenstelsel. Na tien minuten kwamen ze weer een Y-splitsing tegen.

“Doc? Wat nu?”, vroeg Dom in zijn microspeaker en draaide zijn hoofd langzaam rond zodat de GoPro camera op zijn helm elk detail duidelijk kon weergeven op de laptop van de schouwarts die boven de grond alle bewegingen opnam. De schouwarts bekeek de downloadgegevens van de uitwendige harde schijf. Er kon gelukkig nog heel wat worden opgenomen. Doc zuchtte van hevig pure opluchting. “Momentje... Willy ga jij nog eens rond met je camera. Kijk vooral naar de wanden, wil je? En Dom nu wil ik de grond links zien. Stel je lens scherp op de grond.”, beval Doc. Bij Willy die ook aan de linkerkant stond, zag Doc in de verte, zowat vijf meter voor zich uit een vochtige plek. Die was niet zomaar vochtig doch er sijpelde water tussen. Mogelijk en waarschijnlijk het drinkwaterbassin van het klooster.

“Dom... volgens de meters op de laptop bevinden jullie je een vrij dikke honderd meter noordwaarts. Ik denk dat die kloosterruïne zich nu vlak boven jullie hoofden bevindt. Volgens het schema moeten de catacomben of crypte zich rechts, ik denk, een kleine tien meter verder bevinden. Ik denk dat je in de linkse richting allicht niets bijzonders meer gaan vinden. Vermoedelijk leidt die gang naar een deur binnen een bosje in de Blokkersdijk. Ik ga er vanuit dat die Witzusters dàar hun rituele offers vervulden. Dat is voor een later onderzoek, stel